

ZELAYA A HONDURES PÀGINA 19

Les forces de seguretat hondurenyes es van enfrontar, el dimarts 22 de setembre, als milers de persones del Front de Resistència Contra el Cop d'Estat que van desafiàr el toc de queda davant l'ambaixada del Brasil, on es refugiava el president.

ERO AL DIARI 'AVUI' PÀGINA 21

Diversos diaris generalistes han decidit prescindir d'una part de la plantilla i posar en marxa expedients de regulació de l'ocupació (ERO), el nom de pila dels acomiadaments selectius. Ara és el torn de l'Avui, un dels rotatius més afectats per la crisi.

'PEDRA A PEDRA' PÀGINA 24

Pedra a pedra s'ha convertit en una d'aquelles sorpreses que, per desgràcia, només apareixen en comptades temporades teatrals. Paradoxalment, la proposta no podria ser més senzilla. Un espectacle de titelles amb poc text i molt fàcil de muntar.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N153

23 de setembre de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El govern prepara dues cimeres de dirigents mundials amb secretisme

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El precedent de la cimera del Banc Mundial de 2001 justificaria aquesta política

DIRECTA

Façana de l'antiga masia del segle XIV on Fèlix Millet va invertir 1.300.000 euros robats a la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música

Fèlix Millet va remodelar la casa on es reunia la FAES

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

L'antiga masia Can Xammar de Dalt, a l'Ametlla del Vallès, va ser

un dels principals destins dels diners que Fèlix Millet va defraudar a la Fun-

dació de l'Orfeo Català. Entre d'altres coses, s'hi feien reunions de la FAES.

El govern italià condecora un aviador que va bombardejar Barcelona l'any 1938

L'Exemple bombardejada l'any 1938

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Un aviador de les forces armades italianes que va participar als bombardejos de Barcelona durant les incursions sanguinàries de l'any 1938 ha estat homenatjat i condecorat a la seva ciutat natal, al municipi d'Arezzo.

Els ERO es multipliquen durant els darrers mesos

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 a 5

L'editorial El Jonc commemora el seu desè aniversari

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Un parc eòlic amenaça els paratges naturals d'Horta de Sant Joan

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

Una marxa amb final a Madrid denunciarà la Llei d'Estrangeria

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Tractes de favor en l'entrega de pisos socials a Sabadell

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

. EDITORIAL

Fèlix Millet i Enric Duran

Fèlix Millet, expresident de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música ha reconegut que va robar 3,3 milions d'euros dels pressupostos d'aquesta institució. El jutjat que ho investiga eleva fins a dotze milions la xifra. Tot i la gravetat dels fets, en cap moment hem vist el personatge Millet amb manilles, dins d'una cel·la o traslladat amb un vehicle policial. La seva única aparició pública va ser mentre pujava al seu Mercedes conduït pel seu xòfer. Mai l'hem vist sota vigilància policial i, a les tertúlies matinals d'en Cuní o en Basté, el continuen qualificant de senyor. Per contra, fa exactament sis mesos, vam poder veure com les gasta el poder quan qui roba no ho fa per enriquir-se personalment, sinó que vol denunciar una situació injusta o un sistema desigual. L'activista contra la banca, Enric Duran, va reconèixer públicament que no tornaria uns préstecs bancaris per un valor de 492.000 euros -set vegades inferior al robar per Millet- i va afegir

que aquests diners serien distribuïts per les lluites socials. Tot plegat formava part d'una campanya pública per denunciar el sistema financer. En aquest cas, els Mossos ho van tenir clar. El 17 de març, mentre l'Enric parlava en una roda de premsa a l'edifici històric de la UB, una vintena de policies de paísà el vigilaven de prop. L'endemà, un comando d'agents encaputxats el van tirar a terra, el van emmanillar i se'l van endur sense més miraments. L'etiqueta d'individu altament perillós li havia estat assignada. Va ser traslladat a Can Brians, on va estar engarjolat un parell de mesos, sense judici previ. És evident que hi ha un doble raser judicial i policial. Els qui gaudeixen d'un estatus social elevat, els qui tenen els telèfons dels polítics a la seva agenda, podran robar, saquejar i enriquir-se des de la legalitat o la il·legalitat, però sempre seran senyors, mai quedaran reduïts a l'anonimat dels qui es passen anys a la presó per haver robat a una benzinera o un supermercat.

. ESTIMEM, DONCS EXISTIM

Oda a l'Amor

Oriol Matadepera
directa@setmanaridirecta.info

Una noia molt maca que em té el cor robat em va dir que fes d'aquest *Pensem* una oda a l'Amor. M'ho deia per picar-me l'ullet i pujar-me la temperatura i perquè imagina que em costa rebutjar segons quines insinuacions. En el pla polític, vull pensar que m'ho deia perquè, com jo, deu veure que hi ha una gran manca d'amor als moviments socials. I amb això no vull dir que haguem de fer el *hippie* a cada acció o manifestació ni que transformem les concentracions serioses amb roba negra en orgies sexuals sense límits, sinó que, a les nostres assemblees i projectes, els manca alegria, afecte i comprensió, ràbia i passió, amor en estat pur, sense gel, retrets ni ansies de possessió. Aquest amor a la llibertat existeix! L'he vist i sentit! I hauria d'equiva-

ler -sens dubte- a odiar l'autoritat. I, de vegades, aquest huracà de sensacions ens porta cegament i sense prevenció a trencar la cara a un policia. Aquest amor és estrany, intens, censurat i reprimat, com l'amor lliure que tant pregonem i que no dubtem a tallar d'arrel. Però si es contagia de veritat, no només serem més lliures sinó que, a les properes manifestacions, veurem centenars de policies fugint en veure la turba d'amor que hi ha en cada pedra que voli com una fletxa d'eros. Això o que les nostres insinuacions d'amor a la llibertat els obliguin a oferir les seves armes al servei de la justícia social. Ens cal amor i, ja que hi som, humor. Les inquietuds existencials i els camins dels somnis es viuen millor rient, un mecanisme que ha salvat generacions senceres de rebels i resistents.

I tornem. Existir és estimar, perquè això és el que ens dona la

vida. El sol pensament esdevé indignació i, si m'apures, canvi de canal del televisor. En canvi, l'amor a la llibertat i a la justícia social és el que ens mou a actuar. L'amor ens fa sortir al carrer amb les dents i les ungles esmolades, sense por i amb les eines que tinguem a mà. I el pensament ens dona eines molt valuoses per les nostres lluites però, a la vegada, ens treu força amb la por i l'autosuggestió del "no podré" o "no seré capaç". Per això hem d'establir objectius reals i assolibles, perquè les expectatives irrealitzables són la nostra principal font de frustració. No és per consolar, però la vida no són victòries ni derrotes, ja que tot és ple de matisos. La vida són dos dies i com diuen a El Salvador, "no hay pájaro pequeño que después de alzar el vuelo se detenga en su volar". Millor lent que aturat i tenint clar que el que no ens mata ens farà més fortes.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana estem molt contents de saludar dues noves corresponçalies de la DIRECTA: la de les Terres de l'Ebre i la de l'Horta valenciana. Des de l'Ebre ja havien fet alguna col·laboració, però ara s'han establert com a corresponçalies fixa i han obert un correu al qual podeu dirigir-vos per qualsevol cosa relacionada amb el setmanari: terresebre@setmanaridirecta.info. I ens fa especialment contents donar la benvinguda -de nou- al Joan, que havia col·laborat amb la DIRECTA des del principi en altres àmbits i que ara formarà part de la corresponçalie oberta a l'Horta de València. Us hi podeu adreçar al correu horta@setmanaridirecta.info. Animem totes les persones d'aquestes dues zones a col·laborar amb el projecte per assentar les corresponçalies al territori. Així mateix, animem la gent d'altres zones on la DIRECTA no té presència a posar-se en contacte amb nosaltres per poder-hi establir una corresponçalie o algun tipus de col·laboració.

Fins la propera!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHÉ

Qui Som

REDACCIÓ De dalt a baix Manel Ros Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez Roda el món Laia Gordi Observatori dels mitjans Manuel Torres Expressions Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella Lluc Salellas La indirecta Oriol Andrés	COMPAGINACIÓ Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu <i>l'asterisc i el gitano</i>
FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo	PUBLICITAT Tània Miró
IL·LUSTRACIÓ Xavier Blasco Piñol i Jordi Borràs	DISTRIBUCIÓ Xavi Camós
	SUBSCRIPCIONS Laia Bragulat
	ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond
	DIFUSIÓ Blai Lindstrom

Corresponçalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
 - Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
 Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> L'alt índex de temporalitat de l'economia de l'Estat espanyol seria un dels factors que podria explicar l'allau d'acomiadaments viscuts i patits al llarg dels darrers mesos // Les indemnitzacions baixes, que arriben als vuit dies per any treballat, també faciliten a la patronal el fet de retallar les plantilles de les empreses // La legislació tolera els ERO presentats per empreses que compten amb beneficis // Els sindicats majoritaris sovint assumeixen que hi ha un excés de treballadors en una determinada plantilla

LABORAL · ELS ERO S'HAN MULTIPLICAT PER QUINZE AMB L'EXCUSA DE LA CRISI I ELS ACOMIADATS DOBLEN ELS DE FRANÇA

Els acomiadaments evidencien la connivència d'empreses i grans sindicats

Roger Rovira

redaccio@setmanaridirecta.info

Es acomiadaments massius dels darrers anys i mesos han seguit una tònica que deixa al descobert la connivència entre les empreses i els grans sindicats. L'excusa de la crisi econòmica ha multiplicat per quinze els expedients de regulació de l'ocupació (ERO). El percentatge d'acomiadaments a l'Estat és el doble del que trobem a França o Alemanya, on la crisi ha estat més profunda. Amb una caiguda del PIB similar i fins i tot inferior a aquestes grans potències, l'explicació davant l'allau d'acomiadaments la podem trobar en l'índex de temporalitat de l'economia espanyola abans de la crisi, que era d'un 33% (gairebé el doble del d'aquests països). Les facilitats legals per rescindir els contractes temporals i les indemnitzacions baixes (vuit dies per any treballat) fan la resta.

Acomiadaments barats

Tot i les demandes de la patronal d'abaratir l'acomiadament, el cert és que, en 20 anys, les indemnitzacions s'han reduït dràsticament i han passat d'un màxim de 90 dies per any treballat als 45 actuals (amb una mitjana de dinou dies). Al mateix temps, ha augmentat la flexibilitat per signar contractes tem-

En 20 anys, les indemnitzacions s'han reduït de forma dràstica

porals. La reforma que va fer el PP durant la seva última legislatura, a més, va permetre que els empresaris reconeguessin la improcedència de l'acomiadament per evitar haver d'anar a judici i, per tant, haver de pagar els salaris de tramitació dels treballadors mentre esperaven la sentència. Els advocats de Ronda desmenteixen que abaratir l'acomiadament potènci la contractació, ja que "l'empresari contracta si té necessitat productiva", diuen.

D'altra banda, l'estratègia de presentar diferents ERO consecutius -se-

Els treballadors de Nissan i Roca van sortir al carrer el passat 11 de setembre per a xiular als polítics

guida per diverses empreses com Nissan o Roca- no només pretén dissimular la magnitud de la retallada de plantilla, com denuncien els treballadors, sinó que provoca que una part dels empleats opti per canviar de feina, fet que estalvia les indemnitzacions a l'empresa. Una altra trampa dels ERO són els trasllats a empreses filials amb pèrdues, ja que, si tanquen, la indemnització serà menor.

150.000 subcontractats a Telefónica

El fet que la llei toleri ERO d'empreses amb beneficis provoca greus retrocessos en les condicions laborals. El cas de Telefónica és un dels més clars dels últims quinze anys: ha passat de 75.000 treballadors l'any 1992 als 28.000 actuals, tot i haver multiplicat els seus

serveis amb l'esclat de la telefonia mòbil, Internet i la TV per cable. Aquests serveis, òbviament, requereixen més treballadors. Des del sindicat En Construcció calculen que prop de 150.000 persones treballen per Telefónica a través de subcontractacions -el doble dels treballadors que tenia l'empresa l'any 1992-, fet que demostra que tots els ERO presentats han estat injustificats. Es van tancar departaments sencers per, posteriorment, subcontractar-los amb drets molt inferiors.

Tancant amb volums alts de vendes

Alguns dels tancaments dels darrers anys s'han fet amb volums de vendes similars o fins i tot superiors als anys previs. La fàbrica que tenia Mercedes al Bon Pastor era una de les més rendibles d'Europa. El fet que l'Ajuntament de Barcelona anunciés, pocs dies després, els plans de construir 1.500 habitatges als seus solars va deixar en evidència els motius especulatiu del tancament. Tot i que aquests plans es van endarrerir més del previst, l'estiu passat, el regidor d'urbanisme García-Bragado va confirmar que es durien a terme, encara que ell mateix i la regidora del Districte de Sant Andreu, Gemma Mumburú, van prometre que no hi hauria requalificació. Altres empreses com Sintermetal també es van lucrar amb el negoci immobiliari i se sospita que Ro-

ca, actualment amb l'enèsim ERO, també té aquesta intenció.

La privatitzada Telefónica ha anat més enllà; ha venut els edificis que li havien cedit les administracions locals quan era empresa pública i s'ha quedat amb els beneficis, com denuncia el sindicat En Construcció.

El paper de CCOO i UGT

Tot i els ERO injustificats i les subcontractacions, els sindicats majoritaris sovint assumeixen que hi ha un excés de plantilla. A més a més, ens trobem amb casos en què altres sindicats han estat apartats de les negociacions o represaliats. A la Seat i a la Nissan hi van haver moltes més persones acomiadades pertanyents als sindicats combatius que de CCOO i UGT, fet pel qual Seat es va veure obligada a readmetre molts treballadors. La gent acomiadada de la Nissan prepara accions judicials de denúncia que CCOO va canviar noms a la llista d'acomiadaments.

A SAS Abrera, els representants de CCOO Vicenç Rocosa i Félix Repullo van signar acords amb la direcció malgrat l'oposició del Comitè d'Empresa i van declarar il·legals les vagues convocades. Això va provocar la sanció de set membres del comitè de vaga, quatre de CCOO i tres de la CGT. Al judici posterior, els dirigents de CCOO van declarar contra els seus delegats, però final-

ment les set treballadores van ser readmeses. Tot plegat per demanar que s'apliqués el conveni signat, que garantia les mateixes condicions laborals pels treballadors traslladats a Martorell. L'empresa, en lloc de cobrir totes les vacants amb trasllats, ha subcontractat personal nou. Aquestes pràctiques són habituals i els noms de diversos assessors sindicals apareixen en nombrosos conflictes. És el cas del propi Rocosa i de Pere Colell -de CCOO- i de Francisco Maldonado i Félix Esteban -de la UGT. En aquest sentit, cal destacar que Aznar va duplicar els pressupostos d'assignació als grans sindicats -que cada any reben més de sis milions d'euros cadascun- a més de permetre'ls la participació en la gestió (i els guanys) dels fons de pensions d'algunes empreses, com és el cas de Telefónica.

Els treballadors deleguen

Però no tota la responsabilitat és de les empreses i els grans sindicats. Francesc, delegat d'En Construcció, considera que "gran part de la responsabilitat la tenen els treballadors, que han delegat les seves decisions als sindicats". Pep Portolés, veterà i reconegut sindicalista, manifesta que "és moment de respondre i netejar junts aquesta gran cagada", ja que els avenços "sols vindran de la mobilització i la solidaritat".

> Les alternatives sindicals

Dins el món sindical, trobem una xarxa de sindicats de base que intenten recuperar l'esperit de lluita als seus llocs de treball. La més coneguda és la CGT, però n'hi ha d'altres com Cobas (Comissions de Base), la CNT o la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), que agrupa diferents sindicats de base, com la Federació de Treballadors/es de Catalunya (FTC), CATAc (treballadors de l'administració), CAU (Universitats), USTEC-STC (Educació) i FESEF (Caixes i bancs). La IAC, alhora, forma part de la Coordinadora Unitària Sindical de Catalunya (CUSC), al costat d'altres sindicats sectorials com SU i ACTUB (TMB), SF-Intersindical (Ferroviari) o AVANT-Taxi.

, de dalt a baix

LABORAL · DURANT EL JUDICI CCOO I L'EMPRESA ACUSEN L'OPERARI D'AGREDIR EL GERENT D'EMTE SERVICES

El Col·lectiu Ronda destapa un muntatge ordit per acomiadar un treballador

Aquesta fotografia és una prova falsa aportada durant el judici per part de l'empresa

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Les aliances entre els *sindicats oficialistes* - en aquest cas CCOO- amb la patronal arriben al punt culminant en casos com el judici a EMTE Services, una metal·lúrgica que té diverses plantes a Catalunya. Els advocats del Col·lectiu Ronda, van destapar, durant el judici celebrat al jutjat del social 14 de Tarragona durant el mes de maig, el muntatge -amb proves i testimonis falsos- que l'empresa i CCOO van armar per acomiadar un treballador i sancionar-ne dos més. Tot i les declaracions de CCOO sobre el caràcter violent dels seus propis delegats i les fotos i els testimonis aportats per l'empresa, els advocats del Col·lectiu Ronda van poder capgirar el judici amb proves que evidenciaven la farsa.

El parany de l'empresa

L'acomiadament de Nicolae Dorel, el juny de 2008, després de demanar va-

cances per acompanyar la seva filla de catorze anys, que es trobava ingressada en un hospital de Barcelona amb càncer, va iniciar aquest cas. Gràcies a la vaga de suport que va convocar el comitè d'empresa, va poder cobrar la indem-

Amb el seu cotxe, el gerent va causar contusions a dos sindicalistes

nització per acomiadament improcedent. Tanmateix, durant la vaga, el gerent de l'empresa, Joan Garcia, va causar contusions a dos membres del piquet quan va entrar per la força a la fàbrica de Constantí amb el seu vehicle, que va rebre un cop al vidre. Unes setmanes després, l'empresa va acomiadar el treballador Juan Manuel Carrillo, a qui acusava de prendre part d'una va-

Fotograma d'un vídeo de TV3 on es veu el cotxe del gerent d'EMTE Services amb una petita esclatxa al vidre del davant

ga il·legal, trencar el vidre del cotxe del gerent i agredir-lo després.

L'empresa va presentar unes fotos del cotxe malmès com a prova, però unes imatges de TV3 mostren el cotxe sortint de la fàbrica després dels fets amb un cop molt menor. També hi ha una fotografia que mostra una altra destrossa, però el fet que la peça arrencada aparegui al costat del vehicle dins el garatge va servir per demostrar que el dany no l'havien fet els treballadors del piquet, que mai no van entrar al garatge. El muntatge, doncs, es feia pales.

També es va demostrar que Carrillo no va agredir el gerent. Tot i que la sen-

tència no reconeix la persecució del sindicalisme combatiu, sí que destaca que no es va sancionar cap altre treballador per la participació a la vaga.

El parany de CCOO

Els dirigents de CCOO no es van limitar a declarar contra els seus delegats. El Comitè d'Empresa, amb majoria de CCOO, va buscar el recolzament de la federació del metall de Tarragona. Després d'intentar convèncer els treballadors que no fessin vaga, des de la federació se'ls va assessorar malament -no se'ls va dir que avisessin l'empresa, sols el Departament de Treball- perquè

la vaga fos declarada il·legal. Els advocats del Col·lectiu Ronda consideren que els fets posteriors donen a entendre que l'assessorament erroni va ser voluntari. EMTE Services era coneixedora d'aquest mal assessorament, tal com demostra el fet que presentés una denúncia contra els treballadors per no haver-la avisada de la vaga. Els advocats del Col·lectiu Ronda, però, van aconseguir una còpia del fax que comunicava la vaga a l'empresa. D'altra banda, José Antonio Hernández, secretari general de la federació del metall de Tarragona, va emetre un comunicat de premsa on criticava l'abús del dret a vaga i va presentar una denúncia per amenaces dels treballadors que, finalment, va ser desestimada. Setmanes després de la vaga, va aparèixer a la fàbrica un full anònim que convocava una assemblea per revocar el Comitè d'Empresa, entre ells Carrillo. Tant l'empresa com CCOO van pressionar els treballadors i el mateix Hernández va presidir l'assemblea, tot i que la llei diu que ho ha de fer el comitè. Dels 53 treballadors, 23 van cedir a les pressions i van votar a favor de la revocació. Un va votar en contra i 29 es van negar a participar en una assemblea il·legal. Aquesta revocació facilitava l'acomiadament dels tres membres del comitè. Dies després, l'empresa va sancionar Manu Vidal i Ismael Pérez i va acomiadar Carrillo. La sentència del 18 de maig, però, va permetre que Carrillo recuperés el lloc i Vidal 21 dies de sou d'una sanció. Queden pendents dues causes: una sanció contra Vidal i Pérez i la revocació del comitè. En una declaració de recolzament signada pel propi fundador de CCOO, Marcelino Camacho, els treballadors fan una crida a recuperar els sindicats, "sovint controlats per individus que obtenen privilegis i prebendes actuant com a agents dels empresaris dins el moviment obrer".

OPINIÓ

El dogma de l'elevat cost de la producció a l'Estat espanyol

Jesús Plaza

Membre de la Comissió d'acció sindical i la Comissió de comunicació de la Federació de Treballadors/es de Catalunya, Intersindical Alternativa de Catalunya) i exmembre del Comitè d'Empresa de Frapé-Bher

Des del punt de vista dels treballadors, entenem que els motius reals del *modus operandi* de les empreses en la situació actual d'expedients de regulació d'ocupació no corresponen en cap cas ni als costos alts ni a les pèrdues econòmiques.

La patronal i els seus ideòlegs han elevat a nivell de dogma el suposat alt cost de la producció a l'Estat espanyol a conseqüència dels salaris alts i la manca de productivitat per flexibilitzar les plantilles a càrrec de l'Estat. Però els veritables motius estan orientats cap a una direcció i amb una estratègia molt clara.

1- *Pilotades* immobiliàries (en connivència amb l'administració)

2- Adaptar les plantilles al futur retallant drets sindicals i laborals i, al mateix temps, crear un mercat laboral precari (salaries baixos, contractes laborals fets a la mida de la patronal i canvis importants a totes les lleis que regulen el món laboral, com la futura i propera reforma laboral)

3- I per últim -i el més important-, guanyar la batalla ideològica. Perquè s'està creant un corrent d'opinió a tots els estaments -inclosos els mitjans de comunicació oficials- que diu que, irremeiablement, per sortir de la situació "s'han de socialitzar les pèrdues i la sortida de la crisi". Dit d'una altra manera, que la sortida passa perquè els assalariats i les classes més desafavorides paguin la situació creada pel malbaratament i l'ambició sense límits.

Davant d'aquesta situació, cal analitzar i observar la postura que han mantingut les grans centrals sindicals, és a dir, CCOO i la UGT.

Creuen en el sistema i, consegüentment, el recolzen i el defensen de les perturbacions. Fins ara, s'han limitat a expressar-se amb una relativa duresa sobre els intents de descarregar la crisi sobre els treballadors en declaracions públiques i als seus òrgans de direcció. Però els fets demostren que, a l'hora de defensar els interessos dels treballadors, l'únic que fan és traïr aquells a qui haurien de defensar. Tenim exemples clars d'aquestes postures en l'actitud que han adoptat durant els darrers conflictes: Nissan -on, després d'acceptar l'acomiadament de 700 persones, estan negociant un altre ERO temporal-, Seat, Iveco, Mercedes; Frapé-Bher i centenars d'empreses on, en lloc d'encaçar les lluites i la defensa dels interes-

sos dels treballadors, el que fan és justificar la necessitat dels reajustaments empresarials.

Traduir l'anàlisi econòmica en tasques polítiques i sindicals ha de ser la preocupació de l'esquerra anticapitalista i de seguida sorgeixen tres objectius primordials. El primer hauria de ser el capítol de la propaganda, la denúncia i la informació per poder intervenir en el debat ideològic i elevar la consciència social. El segon, per descomptat, preparar-se per lluitar i impedir que els efectes de la crisi es descarreguin sobre els treballadors i les capes socials més dèbils i desfavorides. El tercer, que l'esquerra anticapitalista sigui capaç de buscar la unitat d'acció per poder desenvolupar una política sindical que denunciï el sistema com el principal causant de tots els problemes i orienti les reivindicacions a fer *Que la crisi la paguin els rics, que són els que l'han generada*.

ENTREVISTA · VIDAL ARAGONÉS, ADVOCAT DEL COL·LECTIU RONDA

“Un dels tres grans mites que es repeteixen i que són falsos és que a l'Estat espanyol l'acomiadament és car”

ELOI DE MATEO

Vidal Aragonés és un d'aquells advocats del Col·lectiu Ronda que treballen a totes hores perquè la gent tingui unes millors condicions de treball. Li hem demanat que ens faci una radiografia de la crisi i dels abusos que es cometien avui i que es preparen per demà.

Adriana Jarrín i Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha alguna reglamentació dels expedients de regulació de l'ocupació (ERO) per impedir que les empreses amb beneficis puguin acomiadar treballadores? Aquesta és la contradicció dels ERO, que no cal que hi hagi una situació de pèrdues, únicament han de garantir la viabilitat futura o que, amb la mesura, es millorarà la competitivitat. **Durant els darrers anys hi ha hagut una gran quantitat d'ERO, com s'explica?**

Els càlculs sobre els ERO del darrer any mostren que s'han multiplicat per quinze. Una de les coses que més m'ha cridat l'atenció d'aquesta etapa és que els ERO d'extinció han estat al mateix nivell que els de suspensió, però això és una trampa. Els ERO de suspensió fa molts anys que existeixen, però no com s'estan produint ara. **Per què dius que els ERO de suspensió són una trampa?**

Amb els ERO de suspensió no s'han d'abonar retribucions durant un període determinat i no tenen cap tipus de cost. Això suposa que un percentatge de treballadors, si l'ERO és continuat, vagi a buscar una altra feina i, llavors, ja no es considera acomiadament i no s'indemnitza.

Amb els ERO de suspensió no s'han d'abonar retribucions durant un període concret i no tenen cap tipus de cost

És legal que s'acomiadin més treballadores d'un determinat sindicat, com a la Nissan?

Legalment, a l'hora d'acomiadar, la filiació sindical no compta. L'acció discriminatòria es dona si hi ha un percentatge més elevat d'acomiadaments d'un determinat sindicat. Dos casos paradigmàtics han estat els de Seat i Nissan, on -curiosament- els acomiadats de la USOC i la CGT tenien un percentatge superior al dels afiliats a la UGT i CCOO. Hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que declara que els treballadors acomiadats de Seat fa alguns anys eren en la seva majoria afiliats de la

CGT. El Tribunal va declarar discriminatòria la inclusió d'un número desproporcionat d'afiliats de la CGT. Hi ha una actitud de violència encaminada a la destrucció d'un sindicalisme de defensa dels treballadors.

La CGT va denunciar CCOO i la UGT de cobrar per cada ERO que signen...

En la negociació dels ERO hi ha un mecanisme clàssic a les empreses grans i mitjanes: l'empresa va a la federació sindical, es reuneix amb el responsable i exposa l'ERO. Quan veuen que s'ha de fer el *paripé*, les federacions no van acompanyades de tècnics, advocats o economistes a la negociació, sinó que hi van directament com a representants del sindicat i negocien l'ERO. Després, cobren una quantitat per la participació a la negociació. El 93% dels ERO acaben amb acord.

Per què hi ha tants problemes amb CCOO i la UGT?

El problema és la transformació d'organitzacions obreres creades per defensar els drets dels treballadors en organitzacions on les direccions opten per la negociació i la pèrdua de drets com a dinàmica habitual i no per la mobilització dels treballadors. **Fes-nos un repàs dels canvis legals de les darreres dècades...**

Un primer eix són les reformes sobre l'acomiadament i la temporalitat. La primera va ser l'any 1984. Des de llavors, s'ha disminuït paulatinament la indemnització per acomiadament, els supòsits d'acomiadament objectiu (justificat) s'han ampliat i s'ha possibilitat eliminar els salaris de tramitació. Els contractes temporals, majoritàriament, estan fets en frau de llei, que vol dir que no existeix causa de temporalitat perquè realment el contracte hauria de ser indefinit. La temporalitat depèn de la facilitat econòmica i legal que tingui l'empresari per acomiadar-te. Els empresaris, en el pitjor dels casos, si hi ha demanda i perden el judici, hauran de pagar el mateix que en un acomiadament improcedent. El segon eix serien els salaris. S'ha anat legalitzant la doble escala salarial, que permet que dos treballadors cobrin salaris diferents per fer la mateixa feina. El tercer eix és sobre la desregulació de les condicions de treball. La contrareforma laboral del 1994 va permetre que actualment es pugui modificar qualsevol cosa. D'acord amb l'article 41 de l'estatut dels treballadors, sempre que sigui per millorar la competitivitat, les empreses podran variar l'horari, el salari, el règim de torns i qualsevol condició de treball.

L'advocat Vidal Aragonés repassa tot un seguit de documentació laboral al despatx del Col·lectiu Ronda

No pinta gaire bé...

Hi ha tres grans mites que es repeteixen i que són falsos. El primer és que l'acomiadament, a l'Estat espanyol, és car. Això no és veritat. La mitjana del cost dels acomiadaments del darrer any és de dinou dies per any treballat. El 60% dels acomiadaments van ser per acabament de contracte temporal, amb un cost de vuit dies per any. Això no ho expliquen els empresaris. El segon

La sentència Ruffert fa tremolar, diu que no cal aplicar el conveni col·lectiu del lloc on treballa l'empresa si aquesta té la seu fora

mite és que els treballadors tenen unes retribucions molt altes. També és fals. Ens trobem amb un 63% dels treballadors que cobren menys de 1.100 euros bruts. A la pràctica, la majoria dels treballadors són inframileuristes. El tercer mite és que tenim una negociació col·lectiva i unes condicions de treball molt rígides i això és totalment fals. Només cal llegir l'article 41 de l'estatut dels treballadors.

El sector públic està gaire millor?

A causa dels acomiadaments massius a les empreses privades, per primera vegada a la història, l'administració

pública supera l'empresa privada en contractació temporal, sobretot a sectors importants com l'ensenyament, la sanitat o la justícia. És curiós que, tenint uns serveis col·lapsats, s'opti per això.

Avui dia, les principals reformes vénen d'Europa. Què suposa per les treballadores?

Durant molts anys, a la UE, s'ha considerat que el dret del treball era un element de progrés, però els darrers tres o quatre anys, hi ha hagut -com a mínim- dues o tres directives que han demostrat clarament que anaven contra el dret dels treballadors. Hi ha tres sentències del Tribunal de Justícia de la UE que fan tremolar, especialment la sentència Ruffert, que diu que no cal aplicar el conveni col·lectiu del lloc on treballa l'empresa si aquesta té la seu fora perquè el principi de llibertat d'empresa està per sobre del principi de negociació col·lectiva. És com si, als EUA, es pogués aplicar la legislació laboral d'Haití. Alguna sentència, a més, condemna accions sindicals com un boicot. Això és tornar a principis del segle XX. I ara s'aplicarà la directiva de les ETT.

Què representa aquesta directiva europea de les ETT?

Legalitza que les ETT actuïn a sectors on abans no estaven permeses, com la construcció o l'administració pública. Les relacions laborals són de generalització de la precarietat. A l'Estat espanyol, hi ha més d'un milió i mig de treballadors que no estan coberts: un milió de treballadors que no tenen permís de treball, els falsos becaris a qui s'hauria d'aplicar el conveni col·lectiu i els falsos autònoms que realment no ho

són sinó que els obliguen a ser-ho per no assumir costos.

Quines sorpreses ens esperen?

Una petició de les patronals serà reduir la indemnització o crear un nou contracte temporal per tres anys. Seria una autèntica salvatjada que CCOO i UGT ho acceptessin. Proposen ampliar el contracte temporal a dos o tres anys, amb una indemnització de 20 dies per any treballat en cas d'acomiadament. Hi ha una altra proposta més tramposa encara: si t'acomiaden durant els primers dos anys, et paguen vuit dies per any, el tercer any et paguen setze dies i, a partir del tercer any, et paguen 24 dies per any treballat. Però hi haurà

El que està demanant la patronal és que els convenis d'empresa puguin ser contraris o diferents als convenis de sector

tres o quatre temes que segurament acceptaran: major control de la situació d'incapacitat temporal (baixes), la intervenció de les ETT a tots els sectors, trencar amb el principi de jerarquia de la negociació col·lectiva. El que està demanant la patronal és que els convenis d'empresa puguin ser contraris o diferents als convenis de sector.

, impressions

Jose M. Navarro · Membre de Sodepau Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Operació Noa

LLUÍS RAFOLS

No encara superada la resaca d'aquesta diada, que Déu n'hi do, quanta cosa ha remogut, i segueix removent, els comentaristes, les diferents *clagues* (que diu el diccionari són aquells i aquelles que per un preu mòdic es comprometen a aplaudir el seu client) els i les tertulianes més habituals, que com més habituals més conservadores, segueixen remenant el brou dels temes més polèmics i més comentats: el referèndum d'Arenys, i el boicot a la Noa. La *claca catasionista*, al capdavant la nostra sempre "benpagada" d'ella mateixa Pilar Rahola, amb el seu deixeble més llepacul, Francesc Marc Álvaro, i els *popes* de la missa, en Villatoro i el sempre documentat Culla,

ens trituren l'acció de boicot contra la Noa, prometent-nos un "cel" lliberal, il·lustrat i sempre democràtic que en el concret és un elogi del *chek point* als territoris ocupats.

Val la pena doncs, diria jo, fer una valoració i extreure algun tipus de conclusions de l'acció de boicot respecte de la cantant Noa; una acció, recordem-ho, impulsada pel Moviment de Solidaritat amb Palestina, i Aturem la Guerra, amb el suport de l'esquerra independentista, i recordem també que enquadra en la campanya internacional BDS (boicot, sancions, i desinversions).

La proposta de portar la Noa a la Diada Nacional de Catalunya del 2009 ha estat un acte institucional ben

meditat, sospesat i madurat des del mes de gener passat. Les nombroses i significatives manifestacions de solidaritat en suport de la població palestina (gazaui, en concret), i de condemna de la brutalitat de l'exèrcit i del govern Israelità del gener d'enguany, van ser una gran sorpresa per al nostre *establishment* i per als sectors socials més fermament implicats en el suport a Israel, el *lobby catasionista*, fortament arrelat en les institucions catalanes, en el món del catalanisme polític, i dels mitjans d'informació i comunicació.

Aquesta expressió solidària d'una gran part de la població catalana cap al poble palestí, va provocar un "descol·locament" absolut i total

d'aquests sectors de gran poder a Catalunya. La "torna" per part de les nostres institucions cap al govern israelià (sembla que la campanya de solidaritat el va ofendre profundament i calia que la Generalitat en el nostre nom demanés perdó) malgrat aquest sigui d'extrema dreta, el desgreuge (deia l'*Avui) del nostre govern cap a Israel ha consistit, de forma clara i evident i després d'haver-ho acordat segurament amb l'ambaixador Israelità a Espanya (quin tipus d'amenaces els deuria fer? campanya mediàtica contra "Catalunya judeofoba?", retirada d'inversions?..), organitzar la Diada lligant aquesta commemoració a la geopolítica mediterrània, i donant la veu i la paraula a una ambaixadora qualificada d'Israel, del sionisme, i de l'enganyosa proposta de pau que s'amaga darrera de les dolces paraules de Noa: *si volem la pau amb els i les*

indirectament de les tesis sionistes, mostra quant li deuen encara al sionisme importants sectors del nostre catalanisme polític. De fet, sembla com si, algú? alguns o algunes del nostre govern?, estiguessin aplicant una agenda oculta pràcticament dictada directament des de Tel Aviv. Per a molts, segurament per aquells que dirigeixen els afers internacionals catalans en aquests moments, ha estat important recuperar amb aquesta escenificació del parlament de la Noa (portantveu, ja hem dit, del discurs pseudopacifista de l'Israel oficial i institucionalitzat), els referents ideològics de la construcció nacional israeliana a partir de la seva doctrina nacional o sionisme; tan "orfes" estaven d'aquesta referència després de les grans manifestacions del gener?

El fet és que definitivament és molt clar i evident que la solidaritat amb Palestina, i la denúncia de les derives racistes del sionisme, afecta directament i clara qüestions importants i claus de la política nacional catalana, és a dir, afecta un debat invisibilitzat però del tot evident, el debat sobre quina nació i sobirania volem, i amb quines bases ideològicopolítiques s'ha de construir el futur i possible Estat Català independent i sobirà; el sionisme i la construcció nacional israeliana són un model vàlid per inspirar el cas català? També afecta la nostra agenda geopolítica en la Mediterrània, és que aquesta aposta a cegues pels interessos israelians i pràcticament "en contra" de la resta de països de la regió i, per suposat, en contra dels i les palestines, és la millor opció com a geoestratègia a la regió mediterrània del nostre país, pensant a 20 anys vista? I sobretot ara, que l'administració Obama ja, fins i tot, parla directament i sense amargar-se amb els "fanàtics" palestins de Hamas.

La solidaritat amb Palestina afecta un debat invisibilitzat sobre quina nació i sobirania volem

palestines per donar-los unes quantes engrunes, i sempre que sigui pactant amb aquelles formacions polítiques palestines domesticades...; els altres, la pluralitat social, ideològica i política palestina no ens interessem, només els domesticats i ben corromputs... (evidentment no són les seves paraules literals).

Per a mi, veritablement, ha estat una gran sorpresa aquesta decisió; l'aposta del govern català lligant la diada amb la legitimació de la política israeliana envers els i les palestines, i

Miquel González · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Cap a una cultura de pau

La cultura, definida com el conjunt de tradicions, costums i maneres de viure d'una societat, pauta en gran mesura la nostra manera de pensar i d'actuar. La manera d'entendre la feina, de vestir, de relacionar-se, per exemple, és ben diferent segons la cultura que estiguem estudiant. A més a més, aquestes maneres de viure són el producte d'una història particular que les fan ser úniques. La cultura, en resum, és una construcció social, canviant en quant evoluciona al llarg del temps, i que explica en un alt percentatge com som i comensem.

Així doncs, com es posiciona la nostra societat davant un tema com

la violència? La violència, entesa estrictament com a maltractament físic, deambula lliurement en les nostres societats. La veiem a diari en discussions que van més enllà de les paraules, en relacions de parella, en les guerres... I per si no fos prou, a través dels mitjans de comunicació, les pel·lícules, els videojocs, etc., estem constantment impactats per actes i situacions violentes. Tal és la magnitud i l'abundància de la violència en les nostres vides que pensem que està justificada en moltes situacions (els bons de les pel·lícules, per exemple, estan més que legitimats per a practicar-la). La violència,

No és impossible instaurar una cultura on l'ús de la violència tingui un rebuig immediat i absolut

doncs, sembla estar còmodament instal·lada en el nostre dia a dia, en la nostra cultura.

I les conseqüències d'una cultura on la violència està ben legitimada salten a la vista i es tradueixen en última instància en les guerres. Els polítics, ens agradi o no, representen la moral i l'ètica d'un país i, en conseqüència, les decisions que prenen es veuen molt influenciades per la seva cultura. La decisió de fer una guerra, per exemple, no la prenen els polítics de torn sinó que la pren la cultura d'una societat que legitima l'ús de la força violenta per resoldre els conflictes.

Les cultures són el fruit de segles d'història i és difícil canviar-les. Ara bé, no és impossible, ni molt menys, instaurar una cultura on qualsevol ús de la violència (tant en l'àmbit més íntim com en el col·lectiu) tingui un rebuig immediat i absolut. Per fer-ho fa falta que tots estiguem convençuts que els mitjans pacífics són els únics legitimats per resoldre els conflictes. La pau ha de deixar de ser vista com un "impossible" si volem que la violència i les guerres deixin d'existir.

Fabiola Llanos · Fotoperiodista
opinio@setmanaridirecta.info

La prostitució: el treball menys digne i l'esclavitud més moderna

Prou. No vull sentir res més ni veure res més si només ens mou una notícia i no "entrem a picar".

El "tema" de la prostitució a països com aquest és com la cançó de l'estiu: mai s'analitza de debò, mai no s'arriba a una sana discussió sobre el rerefons d'aquesta realitat. Passa la calor, passa la temporada dels turistes i s'apaguen les discussions. Només focs d'artifici que l'únic que aconseguen és distreure el focus d'atenció d'altres assumptes tan grotescos i quotidians com la guerra i la nostra participació en ella a través dels nostres impostos en períodes de crisi.

Mentre visquem en un món a la mida de l'home, la prostitució és i serà una de les realitats més absurdes que afecten les dones

Mentre visquem en un món a la mida de l'home, la prostitució és i serà una de les realitats més absurdes en que estiguin submergides la majoria de dones que la practiquen. Si "parlem del tema" no es pot amagar el cap, tant per part dels qui volen penalitzar-la, com per part dels qui desitgen legalitzar-la: la cultura de la humanitat no ha servit de res per a les i els *sapiens sapiens*, perquè té com a centre el mascle de l'espècie i les seves necessitats, començant per les primàries, és a dir, de les que més cura s'ha de tenir.

No es veu el rerefons. Pagar per una fel·lació, per una penetració o per una masturbació és l'únic privilegi que alguns homes senten que els queda, un poder que se'ls atorga a través dels diners, en una societat que, de vegades, sembla estar assentada sobre les bases d'una lògica difusa on tot té dades i anàlisis relatives. A l'"home modern" se li estan acabant els privilegis ancestrals a força de les seves vergonyes, però el poder no secedeix per voluntat pròpia. D'aquí la seva frustració i d'aquí també que encara existeixi la prostitució. S'ha acabat el dret de pernada com a signe d'estatus oligarca; s'han acabat les violacions sexuals despenalitzades en la majoria de països en democràcia.

Però encara es conserva la prostitució en un limbe legal convenient, per recordar-nos a les dones el que alguns homes creuen que és la nostra finalitat última: per a la que estem fetes i hem nascut, fins i tot si no cobrem pels "nostres serveis". Si fem gala de certs comportaments sexuals "llibertins", que moltes vegades són els mateixos de l'home (segons els canons occidentals), si som violades i, a més, prenyades per l'èmic, si avortem, si som lesbianes, si som gallinassots, si som "lletges" o intel·ligents, si duem un o més condons la bossa, si som maques, si volem el divorci o si som infidels: totes som *putes, amb més o menys preu i menyspreu. Si arribem més lluny que un home en els nostres camps professionals, serà perquè hem fet servir algun dels nostres orificis amb el cap, no pel fet de ser millors o més competents.

Els nostres de vidre existeixen a tot arreu, fins i tot en la prostitució, ja que és molt difícil deixar d'estar a l'últim esglaó de la societat (tret que siguis puta de luxe per

a indesitjables com Berlusconi) i tenir dret a altres formes de guanyar-se la vida i fer valer els nostres drets sexuals amb qui realment es vulgui, sense necessitat de pensar que -si no et prostitueixes- la seguretat de la teva vida perilla, així com el satisfer la teva gana i la de les persones que depenen de tu, habitualment lluny d'aquí, a l'Àfrica, Àsia, Europa de l'est o Llatinoamèrica. La polèmica suscitada per les fotos d'*El País* el 2 de setembre és odiosa, per ser suau. He de dir que fa nàusees, però ha tingut un cert fruit morbós que desperta la meva inquietud: les nàusees s'han generalitzat?

Per fi, alguns hauran d'obrir els ulls, treure's les lleganyes, posar-se les lentilles i operar-se les catarac-

tes per visualitzar correctament aquest problema perquè, a dia d'avui, no el veuen clar, no li donen forma i -per tant- no creuen que existeixi realment. I això que no estem parlant del mite de la caverna: així el revelen les horribles fotos de la Boqueria. Conec la prostitució. La visc a diari de molt a prop i si avui em cridessin a un referèndum, votaria per la seva legalització: per treure de les ombres aquesta immunda realitat on habiten dones esclavitzades al poder dels homes. M'agradaria que si alguna dona opta per la prostitució com a professió entre algunes altres entre les que realment pugui escollir, sigui lliurement i no forçadament i "il·legalment". Si es penalitza la prostitució, que es

castigui els consumidors, no les prostitutes.

Si es legalitza la prostitució, que es desmantellin les màfies, s'expulsi els qui les coordinen, s'estableixin polítiques d'extradició per a aquests delictes, i les dones que hagin estat les seves víctimes siguin protegides per la llei i se les lliuri documentació i educació. Si es penalitza la prostitució, no vull veure dones violades, torturades o esclavitzades per fer oïdes sordes i vistes cegues a la realitat d'alguns homes, i que ens toca -per desgràcia- patir les dones. Si es legalitza la prostitució, que ser *puta* signifiqui que puguis i hagas de fer la declaració de la renda cada any i que puguis tenir una jubilació. Jo, si cobrés, així ho voldria.

Esther Vivas · Autora del llibre 'Del campo al plato' (Icària, 2009)
opinio@setmanaridirecta.info

De mala llet

Els ramaders i productors de llet estan en peu de guerra. El sector pateix una crisi profunda provocada pel fort descens del preu d'aquest producte que perjudica especialment els petits i mitjans ramaders que estan abandonant, a poc a poc, les seves explotacions. No es tracta només d'una "crisi de preus" sinó que estem davant d'una "crisi de model agrícola", fruit de les polítiques governamentals que promouen una agricultura i producció intensiva i insostenible. Malgrat aquesta difícil situació, el Consell Agrícola de la Unió Europea del passat 7 de setembre es va mantenir impassible davant la crisi del sector,

permetent una alta producció mentre la demanda disminueix amb la consegüent caiguda en picat dels preus de la llet i l'empobriment dels petits productors.

Què volem? Per tot això, des de la Plataforma Rural i la Coordinadora Europea de la Via Camperola s'instaa, en primer lloc, a una regulació del mercat adaptant l'oferta a la demanda, no com ara, que es promou un augment de la quota de producció independentment que l'oferta estigui per sota de la mateixa. Una política que bàsicament beneficia la indústria làctia i la gran distribució a costa de pagar uns preus cada vegada més baixos als productors.

És necessari un món rural viu, aliments de qualitat i de proximitat, pagant un preu just al productor

En segon lloc, es tracta de donar suport a les explotacions petites i mitjanes que estan patint la crisi, no com ara que des de la Unió Europea es fomenta que aquestes abandonin el camp. És necessari reduir la producció en funció del tamany de les explotacions, disminuint-la en les indústries intensives i eximint a les petites. Cal una distribució equilibrada de les explotacions lleteres arreu del territori buscant un equilibri agroclimàtic, i no com ara que es promou el seu trasllat cap als ports marítims importadors de soja per a l'alimentació animal. I en tercer lloc, és urgent un equilibri entre mètodes

de producció i respecte mediambiental. La producció lletera intensiva, a base de soja importada, animals tancats, contaminació de les terres... és un dels principals causants del canvi climàtic. Per tot això, s'ha d'apostar per una producció lletera diversificada i sostenible amb les persones, els animals i el medi ambient.

La crisi lletera ens afecta a totes i a tots perquè és necessari un món rural viu, aliments de qualitat i de proximitat, pagant un preu just al productor. I en un context de crisi social, econòmica i ecològica, això es fa més evident que mai. Estem de mala llet en molts sentits.

, impressions

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

Reforma i/o
Revolució

Guillem Fernández

Aquesta setmana tots els mitjans comunicació reproduiran les notícies de les agències informatives sobre la trobada del G-20 a Pittsburgh. El missatge se centra al voltant del debat sobre la regulació del sistema financer perquè no es tornin a produir els "comportaments irresponsables" dels agents financers (especulatiu) i la necessitat -o no- d'incrementar la despesa pública. *A priori* sembla que existeix un consens polític sobre la necessitat d'una regulació del sistema financer, però difereix en les formes i les mesures que cal prendre, com la creació d'un organisme regulador financer global, la limitació dels sous d'executius, la llista negra de paradisos fiscals o el control dels productes financers (especulatiu) o d'alt risc. Tot i que ja veurem què en queda, de tot això. No hi ha tan consens quan es tracta d'augmentar la despesa pública, ja que la dreta continua argumentant que vol regular el sector financer, però alhora desregular -per exemple- el mercat laboral.

I amb tot això: on queden *les esquerres*? Sabem que no podem caure en el parany d'entendre aquesta crisi només des d'una perspectiva financera i que no és el resultat del mal comportament d'algú ni tampoc és una cosa evitable. Així doncs, ens trobem davant una veritable crisi econòmica amb impactes diferents en funció de les bases del model productiu de cada territori. El posicionament tradicional de *l'esquerra* és demanar més intervenció pública a l'economia, però aquesta -com ens explica Miren Etxezarreta- pot adoptar diferents formes: una acció integradora (el capitalisme necessita de l'Estat, que esdevé un agent clau per la seva articulació), una acció reivindicativa (serveix per tensionar el debat ideològic, però de forma aïllada serveix de poc) i una acció transformadora (la societat s'ha de considerar part d'un procés de transformació del sistema). Així doncs, sota aquest esquema podem diferenciar polítiques com les limitacions de sous d'executius d'Obama, les reformes fiscals i econòmiques com a mitjà per frenar la crisi del Die Linke alemany o la creació de la Banca Pública de Venècia.

De fet són temps per recordar el llibre de Rosa Luxemburg *Reforma o Revolució*, on rebatia les tesis reformistes del socialdemòcrata Bernstein al qual titlla de "demòcrata petit burges progressista". Però podem dir que entre *Reforma i Revolució* existeix una dialèctica constant i permanent: un programa mínim, conquestes tàctiques, política de reformes i avanç per fases versu un programa màxim, conquestes estratègiques, política de revolució i revolució permanent. Però el que està clar és que qualsevol conquesta al capitalisme ha d'anar reforçada per la creació d'estructures, col·lectius o moviments autoorganitzats que puguin teixir contrapoder.

En aquest sentit, hem de trencar amb el tòpic de demanar més sector públic perquè sí. Aquest sol no és garantia de res. L'eix central és posar en primer pla del sistema econòmic la satisfacció de les necessitats humanes (és a dir, queda totalment prohibit especular amb elles: menjar, habitatge...). Només l'organització, la implicació popular activa, el control permanent i la transparència poden construir un entorn social adequat per portar a bon port la intervenció pública, que ha de respondre als interessos col·lectius i no als dels capitals. Per tant, l'acció reivindicativa no és un objectiu últim en si mateix, sinó un mitjà per desmantellar les contradiccions del sistema. La transformació del *contrapoder* en *poder popular* depèn de la tensió i la intensificació de la dialèctica entre *Reforma i Revolució*. Com diuen les Panteres Negres: *All Power to the People*.

. EL CIGALÓ

"Falten logopedes en els serveis públics"

Fa més d'un any que l'Ada Hoste es dedica a tractar els trastorns de la comunicació -ja siguin de la parla, del llenguatge o de la veu-, és a dir, a la logopedia

Tània Miró Porqueres

Fer de logopeda és una feina molt diversa...

Les edats dels meus pacients van des del més menut, que té dos anys i mig, fins a la més gran -de 82- i, per tant, és una feina molt variada i rica. A més, els àmbits d'actuació són diversos: educatiu, clínic, lingüístic, conductual...

Quins són els casos més habituals?

Cada logopeda s'especialitza, però els casos més abundants són els problemes de parla o retards en la parla dels infants. Entre les persones adultes, predominen els casos de dones amb problemes de veu.

Què són els problemes de veu?

Es tracta de lesions o malformacions a les cordes vocals que vénen

donades per un mal hàbit com utilitzar la veu incorrectament. Hi ha una hipòtesi que em va comentar una professora de cant sobre el fet que les dones, anatòmicament, estem fetes per projectar una veu més aguda i moltes parlem més greument d'allò que hauria de ser. Forçar la veu fa que la laringe adopti una postura artificial i incòmoda, fet que pot provocar lesions.

Com veu la situació de les logopedes avui dia?

Està tot una mica *campi qui pugui*. Falten logopedes als serveis públics. A les escoles, per exemple, no podem treballar com a logopedes si no som mestres, tot i que la feina és un camp professional propi i un servei necessari. Paradoxalment, hi ha una demanda molt elevada.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Noa i el Boicot

Aitor Carr
Barcelona

Fa menys d'un mes, Neve Gordon, cap del departament de Ciència Política de la universitat israeliana Ben Gurion, va publicar un article a *Los Angeles Times* i a *The Guardian* titulat "Boicot a Israel". A l'article en qüestió, l'autor afirmava haver arribat a la "dolorosa" conclusió que l'única manera de fer que Israel compleixi amb les resolucions de l'ONU i concedeixi als palestins el que els reconeix la legalitat internacional és per mitjà d'una forta pressió internacional. Una pressió que ha d'adoptar la forma del boicot, les desinversions i les sancions a l'Estat d'Israel i a tots aquells que col·laboren i/o legitimen el règim d'apartheid en què viuen els palestins. Neve Gordon és una persona que, durant molt de temps, s'ha negat a recolzar el boicot internacional a Israel al·legant que el canvi hauria d'arribar des de la pròpia societat israeliana. Així mateix, ell i la seva família viuen al sud d'Israel i van haver de baixar als refugis antiaeris durant l'atac israelià a Gaza per por dels coets llançats per les milícies palestines. L'11 de setembre, la cantant israeliana Noa va ser convidada per cantar en nom de la pau en el marc de la Diada Nacional de Catalunya. El gener passat, just quan queien les bombes sobre els palestins de Gaza, la cantant va publicar una carta pública on defensava obertament l'atac i afirmava: "Israel ha de fer el que tots sabem que ha de fer". Jo em pregunto, realment Noa està en condicions de cantar en nom de la pau després d'aquestes afirmacions i, realment, qui representa la defensa de la pau i els drets humans? Noa o Neve Gordon?

'Sin matar toros no me divierto'

Lluís Parera
L'Hospitalet de Llobregat

Al *Telediario* (TV1, cap a les 21,30h), veig una notícia sobre una manifestació contra les curses de braus i la tortura d'aquests i altres animals a les múltiples festes de poble. Una senyora opina: "Si als pobles ens treuen els toros, què ens queda als pobles? Què farem si ens treuen la diversió dels toros?" (paraules tan textuals com em permet la meua memòria). En fi, matar toros és una diversió. Matar i torturar, una diversió? Bé. Si Hitler hagués presenciat l'alliberament i desmantellament dels camps d'extermini, s'imaginarien què hagués dit? Jo sí.

Votar els sous

Eduard Asensio

Que els ciutadans puguin votar sobre la independència! Això és democràcia! Sí, senyor! Com han fet a Arenys de Munt.

Però també és democràcia que votin sobre els sous dels seus alcaldes. De decidir sobre els pressuposts dels seus pobles i de decidir a qui s'adjudiquen les obres i els serveis.

Els polítics haurien de convocar, d'entrada, aquestes consultes i demostrar el seu tarannà democràtic.

Carta oberta a la DIRECTA

CUP Maresme

Arran de la Consulta per la Independència celebrada el 13 de setembre a Arenys de Munt, pensem que cal fer tres consideracions al voltant del tractament informatiu i algunes opinions expressades a la DIRECTA núm. 152. Primera. Pensem que dedicar la portada i un reportatge fotogràfic íntegre a la presència falangista dona una idea molt limitada del que succeí el 13 de setembre a Arenys de Munt, una jornada que -malgrat el boicot de l'Estat- va ser protagonitzada per l'èxit de la consulta. Segona. L'opinió esbiaixada de Cesc Monruba sobre la funció del servei d'ordre de la comissió organitzadora de la consulta, integrat per gent de la CUP i de l'esquerra independentista, és un insult a la intel·ligència. Certament, l'alcalde d'Arenys de Munt -no pas cap portaveu de la CUP- va garantir la cooperació amb els Mossos. Però és fals que l'objectiu del servei d'ordre fos col·laborar amb els Mossos. Ben al contrari, la seva finalitat va ser defensar la consulta i el poble d'elements incontrolats i parapolicials i, per tant, evitar que l'endemà s'associés autodeterminació i l'independentisme amb la violència. En aquest sentit, l'èxit fou rotund. Tercera. Més enllà de l'àmbit municipal d'Arenys de Munt, és obvia la incapacitat de la CUP i de l'esquerra independentista per recollir els fruits de la consulta. Ara bé, el nostre treball polític de base hauria de servir perquè es tingui en compte la necessitat de dotar-nos, el més aviat possible, d'una expressió política independentista i d'esquerres amb presència arreu dels Països Catalans, al carrer, a les institucions i als mitjans de comunicació. Altrament, parafrasejant Joan Fuster, "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres".

, així està el pati

Un centenar de taules contra la banca capitalista | PÀG. 12

Adjudicacions irregulars de pisos a Sabadell | PÀG. 12

Volen privatitzar un centre per a dones de Barcelona | PÀG. 13

L'Ajuntament de Gramenet contra les festes alternatives | PÀG. 13

KAP

BARCELONA · ORGANITZEN UNA CIMERA SOBRE EL CANVI CLIMÀTIC EL 2 DE NOVEMBRE I UN ENCONTRE DE CAPS D'ESTAT EL 7 DE JUNY

Els principals líders mundials preparen dues trobades a la ciutat amb gran secretisme

El precedent de la suspensió –per la previsió de protestes– de la cita del Banc Mundial l'any 2001 i del plenari de ministres d'habitatge l'any 2007 ha aconsellat una política de silenci

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Es preparatius previs de les dues grans trobades internacionals de líders polítics i financers que han de tenir lloc a Barcelona durant aquest curs s'estan fent amb discreció i confidencialitat. Així es desprèn de les recomanacions dels comitès organitzadors, que tenen com a precedents la suspensió de la cimera del Banc Mundial (juny de 2001) i de la cimera de ministres d'habitatge europeus prevista per l'any 2007. En aquelles ocasions la mobilització popular va forçar l'aplaçament *sine die* de les trobades de capítols polítics i econòmics d'arreu del planeta.

Els ministres de Medi Ambient i Indústria de 190 països hauran de tancar els acords que signaran a la capital danesa

Allotjament i catering de luxe
La primera de les cites tindrà lloc a la seu de la Fira de Barcelona, a la Gran Via, entre el 2 i el 6 de novembre d'enguany. Serà la cita prèvia a la cimera de Copenhaguen sobre canvi climàtic (prevista pel mes de desembre), on s'actualitzaran els acords de Kyoto sobre emissions de gasos contaminants i d'efecte hivernacle. Les anteriors trobades preparatòries es van fer a Bonn i Xangai. Durant aquests cinc dies a Barcelona, els ministres de Medi Ambient i Indústria de 190 països hauran de de-

El Palau de Pedralbes acollirà 47 caps d'Estat d'Europa, Àfrica i Orient Pròxim amb les despeses pagades pel govern Zapatero

finir i tancar tots els acords que signaran els caps d'Estat un mes més tard a la capital danesa. Tot i tractar-se d'una cimera per parlar de sostenibilitat i medi ambient, el pressupost per l'allotjament i el càtering es preveu força elevat. El comitè de les Nacions Unides encarregat de les acreditacions i de l'atenció a les participants ja ha fet arribar a totes les delegacions un dossier amb hotels de luxe i empreses de restauració on podran encarregar menús d'entre 30 i 60 euros. Totes aquestes dietes, òbviament, aniran a càrrec dels governs de torn.

Pressions del 'lobby' sionista

La gran cita de caps d'Estat, però, es desenvoluparà en el marc de la pre-

sidència espanyola de la UE. Serà el 7 de juny de 2010 al Palau de Pedralbes, edifici que –a partir d'aleshores– acollirà la seu permanent de la Unió per la Mediterrània. L'elecció de Barcelona com a ciutat on ubicar aquest organisme no va estar exempta de polèmica, ja que els *lobbies* sionistes catalans i el president israelià Shimon Peres van negociar amb Jordi Hereu i Josep Lluís Carod-Rovira les condicions i contrapartides per aconseguir el Sí a la capitalitat catalana. Els continguts de la lletra petita d'aquelles converses mai es van donar a conèixer. Amb tot, les obres de reforma i condicionament per acollir les oficines que s'encarregaran de donar forma als

acords i diàlegs entre la Unió Europea, el nord d'Àfrica i el Pròxim Orient –amb partides econòmiques assignades des de l'executiu de Zapatero– ja han començat.

Hamás no hi està convidada

La majoria de presidents i primers ministres europeus ja han confirmat la seva presència el 7 de juny a Barcelona. Sarkozy, Merkel i Berlusconi compartiran taula amb Zapatero, el rei Juan Carlos I, el dirigent israelià, Ehud Olmert, i el de l'Autoritat Nacional Palestina, Mahmud Abbas. La resta de representants electes dels territoris palestins, especialment els de la Franja de Gaza, encapçalats per Hamás, no hi han estat convidats.

El precedent de la Cimera de caps d'Estat de 2002

L'any 2002, Barcelona va viure un esdeveniment similar, però amb unes repercussions sobre la ciutat que caldrà veure si són comparables. Aleshores, la ciutat va quedar tallada en dues parts. La Diagonal va quedar bloquejada per un mur de tanques i ciment i els combois de les delegacions oficials anaven i venien en comitives llançadora des de l'aeroport del Prat fins al recinte del Palau de Congressos i l'Hotel Juan Carlos I. Diferents entitats de la societat civil van convocar nombroses activitats –cicle de debats i xerrades, publicació de la revista *Alta-veu*– per mostrar el seu rebuig a la

Barcelona va viure un esdeveniment similar l'any 2002, amb fortes repercussions socials a la ciutat

cimera sota el lema unitari de *Contra l'Europa del Capital* i també amb la campanya *Març Attack*. El 16 de març, una manifestació històrica va treure al carrer centenars de milers de persones –algunes fonts van xifrar la participació en 500.000 persones–, moltes d'elles indignades pel setge policial i les complicacions que la cimera havia comportat per una població barcelonina aliena a la trobada dels poderosos mandataris. Aquella mateixa nit, un festival de música alternativa multitudinari va reunir desenes de milers de persones al recinte del Sot del Migdia.

, així està el pati

CATALUNYA · CONSULTES

Arenys s'estén com una taca d'oli

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Diària reere dia augmenten arreu del Principat les mocions per dur a terme consultes populars per la independència. Arran de l'èxit de l'experiència d'Arenys de Munt, molts municipis ja han anunciat que reproduiran la consulta independentista el dia 13 de setembre. Les mocions, presentades per la CUP en la majoria de casos, estan prosperant i, a hores d'ara, ja són més de 50 les poblacions que demanaran als seus habitants si donen suport a la independència, des de municipis de menys de 500 habitants fins a capitals de comarca. Les consignes promogudes per la direcció del PSC no permeten que proliferin les consultes a les ciutats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, regió on el partit governa la majoria d'ajuntaments. El mateix president de la Generalitat, José Montilla, s'ha queixat que es promouguin consultes "fora de la llei" i "inconstitucionals". La postura d'ICV, en canvi, és més ambigua. A El Prat de Llobregat (municipi governat des de 1979 pel PSUC) els regidors d'Iniciativa van votar en contra de la moció presentada per ERC, mentre Antoni Morral, alcalde de Cerdanyola del Vallès per ICV, es mostra favorable a donar suport a les consultes populars.

A la ciutat de Barcelona, CiU i ERC donarien suport a una consulta promoguda per entitats privades, tot i que PSC i PP assolirien la majoria.

Osona és la comarca on es volen impulsar més consultes d'aquest tipus, segons la plataforma Osona Decideix. Una vintena de municipis s'haurien sumat a la iniciativa, entre els quals trobem Vic i Manlleu, les dues ciutats més poblades. En un ple celebrat el dimecres 16, Berga també va aprovar donar suport a la celebració d'una consulta. També ho van fer aquesta setmana Castellfollit de Riu-bregós (Alta Segarra) i l'Aldea (Baix Ebre), la primera vila de les Terres de l'Ebre que ho fa.

A Santa Coloma de Farners (la Selva), els regidors del PSC han desobeït les ordres de l'executiva del seu partit i donarien suport a una eventual consulta. Altres municipis de l'àrea de Girona on és probable que es convoqui la ciutadania són Girona, Salt, Platja d'Aro, Figueres, la Jonquera, Llagostera, Cadaqués, Castelló d'Empúries, Verges, Torroella de Montgrí i Blanes.

Al Camp, les CUP de Reus i Tarragona presentaran sengles mocions, cosa que també estudiem fer en d'altres municipis. A la zona de Ponent, el primer municipi que va anunciar la consulta va ser Serós. També es volen convocar consultes als cinc municipis més poblats de les comarques penonitines: Lleida, Mollerussa, Balaguer, Tàrraga i Les Borges Blanques.

El debat més conflictiu és el de la data en què s'han de fer aquestes consultes. Osona Decideix ja ha apostat clarament pel 13 de desembre, mentre que Decidim.cat, plataforma que aglutina càrrecs electes sobiranistes, ha convocat una trobada el 3 d'octubre per consensuar una data i intentar que totes les consultes es facin el mateix dia.

BARCELONA · UN MOVIMENT D'ESQUERRES DE CIUTADANS ITALIANS INICIA UNA CAMpanyA DE PROTESTA

Itàlia lloa un aviadador feixista que va bombardejar Barcelona durant la guerra

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Al poble d'Arezzo, situat a la Toscana italiana, hi ha un memorial dedicat als militars italians que van caure en combat durant les dues guerres mundials a les quals va participar l'Estat italià. Entre els noms dels soldats aretins i sota les paraules de *Caduto in Spagna* (caigut a Espanya), hi figura el de Vittorino Ceccherelli, condecorat amb la medalla d'or i membre de l'*Aviazione Legionaria*, un cos d'expedició militar que, sota les ordres de Mussolini, va bombardejar la ciutat de Barcelona. Per més inri, el conjunt escultòric està situat a l'entrada del Liceo Classico Francesco Petrarca. Per denunciar aquest fet, l'associació L'altra Itàlia -un moviment d'esquerrres de ciutadans italians que resideixen a Barcelona- ha engegat una campanya de recollida de signatures, que adrecen a diverses autoritats catalanes.

Els bombardejos

Tot i que Vittorino Ceccherelli va ser abatut en territori sevillà per foc aeri republicà, la seva pertinença a l'*Aviazione Legionaria* fa que no puguem passar per alt el paper decisiu que va tenir aquest cos durant la Guerra Civil. Va ser l'encarregat d'aterrar la població civil mitjançant els bombardejos i -al començament de la guerra- va fer arribar les tropes franquistes a la península. Cal destacar, també, que els bombardejos que va dur a terme l'Estat feixista italià a Barcelona van servir com a proves pilot per experimentar noves tècniques bèl·liques. Entre l'hivern de 1937 i el de 1939, a Barcelona, van morir al voltant de 1.800 persones a causa de la caiguda de fins a 1.900 bombes. Van ser especialment intensius els bombardejos dels dies

Entre el 1937 i el 1939 van morir 1.800 persones per culpa de les bombes

16, 17 i 18 de març de 1938, en què -en intervals de tres hores i durant un dia i mig- l'aliat de Franco va perpetrar dotze atacs massius durant els quals es van llençar més de 44 tones de bombes. Els bombardejos de saturació, duts a terme per aviadadors i mariners voluntaris i regulars, van assassinar més de 7.000 persones a tot Catalunya amb un únic objectiu: matar i aterrar civils. Cal recordar que no va haver-hi declaració de guerra per part de l'Estat italià i que, a més a més, els seus efectius actuaven sense distintius.

Canvien feixisme pel totalitarisme

Aquests últims anys, Itàlia ha experimentat un canvi en relació al tracte del feixisme. Així doncs, de la condemna explícita del feixisme s'ha passat a

Aparells de l'Aviazione Legionaria' bombardegen Barcelona el març de 1938. A sota, memorial on figura Vittorino Ceccherelli

una condemna del totalitarisme. I això té conseqüències ja que, mentre abans el feixisme apareixia al Codi Penal -que castigava la salutació i la simbolgia feixistes- i era condemnat explícitament per la Constitució, ara només es condemna el totalitarisme. Un concepte que inclou els règims nazi i soviètic, però exclou el feixisme italià -que és considerat com a autoritarisme. Així ho demostra l'arribada de ministres neofeixistes a l'executiu italià. Per altra banda, cal destacar la postura de les institucions italianes a l'hora de defensar, protegir i condecorar les víctimes italianes i, al mateix temps, no reconèixer les víctimes resultants de les atrocitats comeses per l'exèrcit italià, que ha participat a molts conflictes bèl·lics com els d'Albània, Grècia, Líbia, Rússia o Etiòpia -on ha reconegut que es van utilitzar armes químiques. "A l'imaginari col·lectiu italià hi perviu la imatge de

l'italià com a bona persona que va enganyada a la guerra". Així ho relata Rolando Guerra, membre de L'altra Itàlia, que cita altres casos en què es commemoren els feixistes. És el cas de l'aeroport de Comiso, que du el nom de Vincenzo Magliocco, general d'aviació mort al Marroc l'any 1936; la piscina municipal de L'Aquila, que du el nom d'Adelchi Serena, un dels secretaris del partit feixista, o una plaça de Trieste que es va dedicar l'any passat a Mario Granbassi, propagandista feixista mort durant la Guerra Civil.

Un insult a la memòria

A través d'aquesta campanya, l'associació L'altra Itàlia vol reobrir el debat sobre la memòria històrica, que en alguns països -com és el cas de l'Estat espanyol- s'ha volgut tancar amb lleis de punt i final. Així doncs, pretenen que l'Estat italià presenti excuses i compensi les víctimes del feixisme.

També volen que les autoritats catalanes -a qui Rolando Guerra acusa d'haver fet "un pacte de silenci"- hi prenguin partit i els demanen que instin les autoritats italianes competents a retirar el memorial en homenatge a l'aviador i a celebrar -al mateix lloc- un acte de desgreuge vers les víctimes catalanes d'aquella agressió. Consideren que el manteniment de l'homenatge, amb concessió de medalla d'or inclosa "representaria un insult a la sensibilitat i a la memòria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya". La carta -que s'envia a l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu, al president de la Generalitat José Montilla, al vicepresident de la Generalitat Josep-Lluís Carod-Rovira i al conseller d'Interior Joan Saura- es pot llegir a <http://diversosfuori.blogspot.com> i es pot signar enviant un correu electrònic amb el nom, la professió i la residència a l'adreça ARantifascista@gmail.com.

, així està el pati

L'AMETLLA DEL VALLÈS • L'ESPOSA DE EMPRESARI COMPARTIA LA PRESIDÈNCIA D'UNA IMMOBILIÀRIA AMB EL CONSTRUCTOR ENRIC REYNA

Fèlix Millet reforma la seva finca amb els diners del Palau de la Música

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Can Xammar de Dalt, la luxosa finca de l'Ametlla del Vallès on es reunia la branca catalana de la Fundació FAES -"lobby del Partit Popular presidit per José Maria Aznar- va ser rehabilitada a costa dels diners del Palau de la Música desviats per Fèlix Millet. Aquest va ser el destí d'alguns dels dotze milions d'euros que, segons les investigacions del jutjat d'instrucció 30 de Barcelona, van ser defraudats per l'empresari durant l'última dècada. A la confesió escrita del propi Millet, ja es reconeix que es van invertir 13 milions d'euros provinents dels comptes del Palau per fer les obres de reforma i rehabilitació de la casa. La tanca que envolta els terrenys de la propietat beneficiada per aquestes suculentos aportacions econòmiques fa més de tres quilòmetres de perímetre i l'edificació central data del segle XIV. Va ser adquirida per Joan Millet i Pagès l'any 1904 amb fons provinents del negoci de l'explotació cotonera a Guinea Equatorial, uns diners generats a costa del treball de centenars de recol·lectors en règim d'esclavatge. El seu fill, Fèlix Millet i Maristany, va he-

Propietat de Fèlix Millet a l'Ametlla del Vallès

En deu anys, l'empresari, que té connexions amb el PP, ha defraudat un total de dotze milions d'euros

retar la casa i hi va fer una reforma integral amb motius modernistes i la construcció de noves dependències. El 17 de juliol de 1936, la família Millet va abandonar la casa i va fugir fins a Burgos, on va col·laborar estretament amb el govern franquista. La casa va ser col·lectivitzada, igual que la rotativa de la publicació *El Matí* (òrgan d'expressió de l'actual Unió Democràtica de Catalunya), fundada i dirigida, entre d'altres, per diversos membres de la família Millet. El gener de l'any 1939, les tropes de Franco van entrar a Barcelona i, amb elles, nombroses famílies de la burgesia catalana alineada amb els colpistes -Vicens Vives, Godó, Ricart, Pla- i, entre elles, Fèlix Millet i

Maristany i el seu fill Fèlix Millet i Tusell. L'any 1943 es van instal·lar de nou a la casa de l'Ametlla del Vallès, una de les residències de la família fins avui.

Reunions de la FAES

Molts veïns i veïnes del municipi vassall han relacionat la finca -durant els últims anys- amb l'entorn del Partit Popular, ja que s'hi havien vist desfilar cotxes oficials amb personatges il·lustres, com el propi José María Aznar. Cal recordar que Fèlix Millet i Tusell va ser un dels socis fundadors i patró de l'Institut Catalunya Futur, la filial catalana de la FAES (Fundació para el Análisis y los Estudios Sociales). També cal dir que l'expresident Aznar mantenia una cordial amistat amb l'actual processat. L'any 2003 va ser l'actual expresident popular del govern espanyol qui va intercedir perquè el Ministeri de Cultura assignés una dotació pressupostària extra de tres milions d'euros per les obres de millora del Palau de la Música.

Tota aquesta trajectòria contrasta amb la raó de ser del propi Palau de la Música i la Fundació de l'Orfeó Català -institucions caracteritzades per la defensa i la preservació de les senyes culturals i identitàries de Catalunya-, però encaixa amb el perfil camaleònic de Fèlix Millet, un empresari que -segons manifesten aquells que l'han conegut de prop- "sabia estar bé amb tothom per tal de recaptar diners", encara que -com s'ha demostrat ara- aquests anessin a parar a la seva pròpia butxaca.

Comptes a Suïssa i empreses tapadora

La xarxa orquestrada amb l'objectiu de desviar els diners del Palau de la Música era molt complexa i Millet no n'era l'únic coneixedor. Les investigacions de la fiscalia apunten a un centenar de comptes bancaris, molts d'ells a Suïssa, que configuraven una cadena de caixes A, B i C per on es movien tots els diners defraudats. Per blanquejar els diners,

també es van constituir nombroses empreses immobiliàries a nom de Marta Vallès Guarro, esposa de Millet. Una d'aquestes promotores, anomenada Boinoima, va ser creada per un amic de la família Millet, el constructor Enric Reyna. Al sumari de la investigació, també hi apareix una carta de l'exsecretari del Palau de la Música i conegut advocat especialitzat en temes fiscals, Raimon Bergós, on es donen instruccions i consells per eludir pagaments a Hisenda. Tant Millet com Bergós han estat patró i secretari, respectivament, d'altres fundacions, entre les quals destaca la del Futbol Club Barcelona. Fèlix Millet també va ser president de Bankpyme i d'Agrupació Mútua, entitats on -de moment- no s'ha estès la investigació per desviament de fons. El currículum de Millet ja compta amb uns antecedents reveladors de l'any 1984, quan va ser detingut i empresonat preventivament a la Model per apropiació indeguda de diners en el cas

Renta Catalana. Posteriorment, va ser absolt judicialment.

Durant aquestes dues dècades, les activitats sospitoses de Millet van ser un secret conegut per tothom i, l'any 2002, fins i tot un informe de la Sindicatura de Comptes va assenyalar l'empresari i les seves irregularitats. L'alcalde de l'època -Joan Clos- i el conseller de Cultura Jordi Vilajoana van tancar aquell expedient sense cap actuació ni investigació. Cal recordar que, tres anys enrere, el Govern de la Generalitat l'havia condecorat amb la Creu de Sant Jordi pel seu mèrit personal i professional.

Dos reconeguts despatxos d'advocats, Molins i Quatre Casas, han estat protegint l'obra i l'acció de l'empresari i, durant aquest penúltim episodi, han estat els artífex -en part- de l'estratègia d'autoconfessió, una via dilatòria per evadir mesures preventives dels tribunals, com ara la presó preventiva fins el dia que es faci el judici.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

www.aracoop.coop www.aracoop.coop

c. Premis, 15, 1a planta - Bcn - 93 318 81 62

roba urbana • libreria crítica

El Lokal

llibres, contrainformació, revistes, música, samarretes, pedaços...

horari: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

www.lacutatinovisible.org

Riego 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena

EIXIDA.WORDPRESS.COM

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

, així està el pati

BARCELONA • LLUITES

Trobada veïnal contra els plans urbanístics

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Nombroses lluites contra plans urbanístics i especulatiu es trobaran a Sants el 26 de setembre, enmig de les celebracions de La Mercè. L'Assemblea de Barri ha convocat una trobada de totes les lluites del barri i hi ha convidat plataformes, col·lectius i entitats de la resta de la ciutat. A les 11 del matí, a la plaça de Sants, es farà una primera reunió. Al mateix temps, hi haurà exposicions i tallers i es farà un dinar popular. A la tarda, els actes es desplaçaran a les Cotxeres de Sants. Hi assistiran la Plataforma pel Soterrament de les Vies, Afectats per l'assetjament immobiliari del carrer Vallespir, No a la Torre Malaina, Can Batlló, Pla de l'Estació, Centre Social de Sants, Associació de Veïns/es de la Bordeta, afectades per l'Hotel Vella, Forat de la Vergonya, Clot, Bon Pastor, Pla dels Ascensors i Mini Estadi.

SANTS • OKUPACIÓ

La Farga en perill

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Centre Social La Farga, situat al carrer Rossend Arús del barri de Sants, ha rebut una notificació judicial que els amenaça amb un desallotjament a partir del 21 de setembre. Han emès un comunicat on refermen la seva voluntat de lluitar contra aquest intent de fer-los fora. El mateix dia 21 al matí es van concentrar davant dels jutjats i han convocat una manifestació el 26 de setembre a les sis a la plaça de Sants.

ESTAT ESPANYOL • DIFONEN LA PUBLICACIÓ 'VOLEM!', QUE OFEREIX ALTERNATIVES AL CAPITALISME

112 taules contra el sistema financer

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un any després de l'aparició de la publicació *Crisi* i sis mesos més tard de la distribució de la revista *Podem*, el 17 de setembre, diversos centenars d'activistes distri-

buits en 112 taules informatives -majoritàriament a Catalunya, però amb alguns punts al País Valencià, les Illes Balears i l'Estat espanyol- van fer arribar als barris i els pobles la nova publicació *Volem!* Es tracta d'un pas més d'una iniciativa col·lectiva per denunciar el sistema financer capitalista i el

paper central que hi juga la banca. En aquesta ocasió, però, el material que es va difondre anava més encaminat a la construcció d'alternatives per deixar de viure sota el model capitalista. Els punts informatius estaven atapeïts d'informació tan diversa com el mecanisme per apuntar-se a una coo-

perativa de consum ecològic, les conseqüències legals de deixar de pagar una hipoteca o un lloguer, el fet de cobrar el sou amb un taló per anul·lar el compte bancari, com okupar una casa buida, etc... Cal destacar que un miler de persones van decidir treure els diners del banc durant aquesta jornada.

ALBERT GARCIA

ROBERT BONET

PODEM.CAT

SUPORT PONENT

A dalt, paradeta a la plaça de Sants i roda de premsa davant del Banc d'Espanya. A baix, assemblea a Olot i taula informativa a Lleida

LLEIDA I GIRONA • MOSTRES DE SOLIDARITAT

Actes en suport a l'Amadeu Casellas i a la Núria Pórtulas

Mariona Riús
redaccio@setmanaridirecta.info

Lleida i Girona van acollir dos actes de suport als anarquistes Amadeu Casellas i Núria Pórtulas. El 15 de setembre, prop de 25 persones es van concentrar a la plaça de la Paeria de Lleida per exigir la llibertat de l'Amadeu, l'absolució de la Núria i la fi de les presons. A Girona, el dissabte 19, més d'un centenar de persones es van manifestar per l'absolució de la Núria des de la subdelegació del govern fins als jutjats, on l'Alfonso, el jove condemnat a tres anys de presó per la suposada agressió a un mossò d'esquadra durant una manifestació en defensa dels espais okupats, va explicar el seu cas i va denunciar l'ús policial del kubotan, una arma prohibida des de l'any 1993.

Amadeu Casellas porta 70 dies en vaga de fam. És la tercera que a terme durant els darrers cinc mesos i l'any passat ja va estar 77 dies sense menjar. Actualment, l'Amadeu es troba ingressat a l'hospital penitenciari de Terrassa. La CNT ha convocat dues concentracions a Madrid la setmana

XEVI PLANAS

que ve. També s'han reivindicat actes de sabotatge a Galícia i a Mèxic a través d'Internet.

Pel que fa a Pórtulas -condemnat per l'Audiència Nacional a dos anys i sis mesos de presó- la fiscalia ha decidit no presentar un recurs a la sentència al Tribunal Suprem, segons expliquen membres del grup de suport a la Directa. La defensa presentarà recurs abans no acabi el termini, el 5 d'octubre. Tant el grup de suport com la defensa continuen demanat l'absolució total de la Núria i denuncien el caràcter polític de la sentència.

SABADELL • ELS BENEFICIARIS NO COMPLEIXEN ELS REQUISITS DEMANATS

L'Ajuntament cedeix pisos tutelats a familiars de càrrecs polítics

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

Sabadell, fa una setmana, es va destapar un escàndol de presumptes tractes de favor que podria portar cua. Segons va denunciar el grup local d'ICV-EUIA, com a mínim disset dels 101 habitatges de lloguer tutelat del complex geriàtric Sant Oleguer -construïts per l'Ajuntament de Sabadell el 2003 i adjudicades el 2004- haurien estat concedits a persones que no complien els requisits legals establerts. L'escàndol encara ha adquirit més notorietat després que se sabés que dues d'aquestes persones són familiars de la regidora de Serveis Socials i Gent Gran, Maria Ramoneda, i de la Cap d'Àrea de Serveis Socials, Rosa Graells. El PSC ha negat les irregularitats.

Pel poder accedir a un habitatge tutelat en aquesta promoció, a més de tenir més de 65 anys, calia poder acreditar que s'havia residit

a Sabadell durant els dos anys anteriors a la cessió, no ser propietari o usufructuari d'un altre habitatge a la ciutat i no disposar d'una renda superior a 5,5 vegades el salari mínim interprofessional ni superar els 100.000 euros de patrimoni personal. Moltes d'aquestes condicions haurien estat vulnerades en la major part dels casos. La portaveu d'ICV-EUIA, Carme Garcia, ha pogut veure els expedients, fet que fa preveure "un nombre més elevat de casos que encara podrien no haver sortit a la llum".

Garcia afirma que l'estudi d'alguns dels expedients de cessió dels pisos tutelats permet concloure que l'expedient favorable als pares de Maria Ramoneda "és irregular perquè aquests incomplen el requisit d'empadronament durant dos anys". Pel que fa a la mare de la cunyada de Rosa Graells, Garcia diu que la dona "era usufructuària d'un habitatge a la ciutat i que no assolia els ingressos mínims que cal acreditar per fer front a les des-

peses mensuals del lloguer". Per tot això, la coalició exigeix la dimissió de Ramoneda.

Tempesta política entre el PSC i ICV-EUIA

Les reaccions polítiques davant d'aquest afer no s'han fet esperar. L'Ajuntament de Sabadell va posar a disposició de la fiscalia tots els expedients de les adjudicacions l'endemà mateix de la denúncia de Garcia i va titllar l'actitud de la portaveu de calumniosa i no fonamentada. Per la seva banda, Rosa Graells ha adreçat una carta a la portaveu d'ICV en la qual li retreu que "el que hauria d'haver fet és posar immediatament en coneixement de la fiscalia o del jutge la seva actuació en cas que estigués convinguda que es tracta d'una conducta delictiva". També l'exhorta a disculpar-se públicament i a intentar "pal·liar, en la mesura del possible, el dany moral, professional i humà" que li està causant la seva imputació.

, així està el pati

BARCELONA · EL CONSELL DE DONES DE LES CORTS DIU QUE ÉS L'UNIC SERVEI D'AQUESTES CARACTERÍSTIQUES QUE QUEDA A LA CIUTAT

L'Ajuntament externalitzarà un servei públic de suport als grups de dones

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El Centre d'Informació i Recursos per a les Dones (CIRD) va ser creat l'any 2006 per l'Ajuntament de Barcelona per oferir assessorament i recursos a les associacions de dones de la ciutat. L'arxiu no va néixer precisament del no-res. Des de l'any 1985, diverses agrupacions de dones gestionaven un fons documental, bibliogràfic i de recursos sobre les qüestions de gènere que van cedir a la Regidoria de la Dona i la Joventut de Barcelona i arran del qual va néixer el CIRD. Segons la regidoria, la iniciativa tenia l'objectiu de "promoure la participació de les dones en la vida pública de la ciutat i

Diuen que "no serà possible" la participació de les associacions que hi treballen actualment

contribuir a eradicar les desigualtats i discriminacions per raons de gènere". Un dels projectes que es van impulsar en aquest sentit va ser la creació dels consells de dones dels districtes, als quals -suposadament-

Planta superior del Centre d'Informació i Recursos per a les Dones (CIRD), situat al carrer Camèlies de Barcelona

l'Ajuntament consulta les accions en matèria de gènere, tot i que són òrgans de treball independents del consistori. Ara, les membres dels diferents consells i d'altres associacions de dones i la regidoria es troben immerses en una disputa per la gestió del CIRD.

Fins avui, el centre havia estat gestionat de forma pública per la institució municipal i els seus treballadors eren funcionaris de l'administració pública. Però sembla que l'Ajuntament pretén externalitzar la gestió de l'arxiu i, d'aquesta manera, privatitzar "l'únic servei de dones mu-

nicipal que queda a la ciutat", segons denuncia Montserrat Higuera, membre del Consell de Dones de Les Corts.

La polèmica ha sorgit a menys d'un mes de la celebració del II Congrés de Dones de Barcelona que, segons les entitats, "arriba amb uns anys de retard i amb un programa que

moltes no reconeixem com a propi, tot i que participem dels consells". En una carta oberta a la regidora de la Dona, dirigida per Elsa Blasco, Montserrat Higuera afirma que aquesta no ha tingut en compte en cap moment l'opinió de les associacions, tot i "omplir-se la boca de paraules sobre processos participatius". Així, les opositores a l'externalització de la gestió del CIRD a una empresa privada han decidit tirar endavant una campanya de recollida de signatures queaturi el canvi del model de gestió i doti el servei dels recursos necessaris per continuar amb la tasca de suport i promoció de les associacions de dones de la ciutat.

La regidoria, per la seva part, ha respost que "no es privatitzarà res" i que la titularitat del CIRD continuarà essent pública, tot i adjudicar la seva gestió a una entitat privada mitjançant un concurs públic. Assegura que l'externalització enfortirà el servei per fer front als reptes de futur i afirma que l'adjudicació directa de la gestió a les associacions que participen del projecte "no serà possible, ja que no hi ha cap entitat a la ciutat que aglutini i representi tots els moviments de dones i feministes, com fa el Consell de Joventut de Barcelona amb els joves". De fet, però, els consells de dones dels districtes estan coordinats dins un Consell de Dones de la Ciutat que, per l'Ajuntament, és prou representatiu per poder actuar com a òrgan consultiu.

GRAMENET DEL BESÒS · ELS PENJAVEN ALS ESPAIS RESERVATS A LES ENTITATS

La brigada de neteja rep l'ordre d'arrencar els cartells alternatius

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El primer cap de setmana de setembre es va dur a terme la vuitena edició de la Festa Major Alternativa de Gramenet del Besòs. El col·lectiu organitzador, conformat per diferents entitats de la ciutat (el Casal d'Amistat amb Cuba, l'Assemblea de Joves, l'Ateneu, el Local Krida, Maulets i la Coordinadora d'Estudiants, entre d'altres), ha denunciat a través d'un comunicat que ha estat víctima de persecució per part d'instàncies municipals.

Segons la DIRECTA del dia 3 de setembre, mentre els col·lectius estaven acabant els preparatius de la Festa Alternativa, uns membres de la Brigada Municipal de Neteja van arrencar els cartells que anunciaven les activitats. Tot i estar col·locats en espais d'ús exclusiu per anunciar activitats de les entitats ciutadanes.

L'assemblea de la Festa Major Alternativa considera que aquest fet coarta la llibertat d'expressió i constata que "l'alternativa creada està fent mal

dins les institucions municipals, ja que confirmen la manca d'activitats populars i participatives a la ciutat." A la vegada, han anunciat la possibilitat d'emprendre accions legals contra l'Ajuntament per aquests fets.

Precedents amb l'Ateneu

L'any 2003, l'Ateneu Popular Júlia Romana va ser censurat per exposar cartells on es denunciaven els seus delictes polítics i els càrrecs de confiança municipals. L'any 2005, un jove independentista va ser multat per penjar cartells on es demanava el *No a la Constitució Europea*. A hores d'ara, el jove encara té el compte corrent embargat per negar-se a pagar la sanció. Arran d'aquest seguit de casos i de l'aprovació de l'Ordenança Municipal de Neteja, l'any 2008 va sorgir una plataforma ciutadana opositora conformada per entitats, organitzacions polítiques i persones a títol individual.

Una necessitat per les entitats

La manca d'espais per col·locar cartells de les entitats, segons els moviments socials de la ciutat, és fla-

grant. Resulta que els espais d'ús exclusiu per les entitats són emprats per empreses privades, cosa que dificulta la difusió de les activitats que es convoquen. És per això que, a mitjans de 2009, Gent de Gramenet va endegar una campanya simbòlica durant la qual es van empaperar de blanc tots els plafons d'ús exclusiu per les entitats.

Èxit de les festes alternatives

Enguany, la manca de difusió i d'activitats atractives destinades al veïnat de la festa major oficial ha contrarestat amb el ressò de la Festa Major Alternativa, que ha arribat a molts barris de la ciutat. Les activitats de la festa major van acabar a les tres de la matinada, cosa que va facilitar l'èxit d'assistència a les activitats de nit de la Festa Alternativa, que van finalitzar a les cinc de la matinada. Però, en general, totes les activitats van comptar amb un grau de participació alt. És el cas del Correbars -que es va fer per segon any i va reunir més de 300 persones- o de la paella popular.

Un operari de l'Ajuntament de Gramenet retira els cartells de la festa alternativa

Havent constatat això, l'organització de la Festa Major Alternativa -que s'ha vist obligada a canviar d'ubicació per les obres del Plan E- afirma que està assolint el seu objectiu,

que és el "d'aconseguir espais de participació popular i festiva durant la festa major", fet que comporta malestar dins les institucions locals.

DIRECTA BARCELONÈS NORD

, reportatge

Yunnan, un poble de pobles

FOTOGRAFIA I TEXT: Iban Ek

Yunnan, territorialment sud-oest de la Xina, és un territori ric en diversitat ètnica i lingüística. Res a veure amb la Xina dominant dels Han, que representen el 92% de la població. Antigament la província de Yunnan formava part del que era el Regne de Tailàndia i estava molt més influenciada per les regions de les seves zones limítrofes com Birmània, Laos, Cambodja o el propi Tibet, però contemporàniament ha hagut de provar l'imperialisme xinès i fa un temps ja la va tocar i acabar amb la província anexionada a la Xina. A Yunnan

nt el predomina la religió budista i social- trobem mes de 20 pobles i llen- d'èta- gües, entre els quals destaquen a do- -per nombre de persones- els sen- Miao, Bai, Yi, Hani i Naxhi. nti- Aquests pobles també tenen una nan ortografia il·lustrada, però amb reg- uns tints de dibuix i uns jeroglí- lt fics molt més marcats. La pro- li- víncia alberga més de 40 m- ílions de persones i el seu ter- ritori és d'allò més divers. Co- més m- tanyes que superen els 6.000 g- ut de s, que metres i acaba a la selva limítro- va fa amb el Vietnam, Laos i Birmà- ne- nia -on el clima és tropical-, n, hi passant per paisatges increïbles

com els arrossars de Yuang Yang. Però el més interessant per l'Estat xinès a l'hora de posar els ulls sobre Yunnan van ser els més de 150 jaciments de minerals diferents que guarda sota les seves terres. És la província que extreu més zinc, titani i cadmi de tota la República. Alhora, és un territori amb reserves d'aigua molt importants. I l'aigua és -precisament- un dels béns més preuats pel govern xinès, ja que ha arribat tard al pastís del petroli i ha anat conquerint territoris al més pur estil colonial. I l'obsessió i l'estratègia xinesa per l'aigua no té fi.

, així està el pati

LLEIDA · LLUITES

Una plataforma veïnal exigeix millores al casc antic

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

La Plataforma del Pla de l'Aigua va organitzar una recollida de signatures per exigir millores al casc antic de Lleida el dissabte 19 de setembre. Inicialment, tenien previst fer una protesta "festiva", però el consistori municipal va recomanar-los un itinerari alternatiu, ja que coincidia amb els actes de la Marató de Sang i del Mercat de la Música. Després de denunciar les "traves" de l'Ajuntament, finalment van optar per instal·lar una taula informativa on també venien samarretes amb el lema *Mou-te pel Centre Històric*. Van recollir prop de 300 signatures.

Aquest cop, des de la plataforma van evitar parlar de la venda de drogues i de la prostitució, dues de les situacions que es viuen quotidianament al casc antic de la ciutat i que han marcat bona part del seu discurs fins al moment, caracteritzat per l'exigència de mesures policials i socials.

El col·lectiu recull al voltant de 300 signatures

El centre històric de Lleida pateix, des de fa anys, una situació crítica. Aquesta situació està marcada per la pobresa i la marginació social en què viuen una gran part de les persones que hi resideixen i també per l'especulació urbanística, promoguda des del propi consistori a través de l'Empresa Municipal d'Urbanisme. Els comerços i els bars que animaven la zona fa uns anys pràcticament han desaparegut. Moltes persones malviuen de la venda de drogues i de la prostitució. Els edificis es troben en estat ruïnós i sobreocupats i molta gent dorm al carrer, situació que s'agreuja cada estiu amb l'arribada dels temporers. A més, una gran part de la població lleidatana evita travessar aquesta zona de la ciutat.

La Plataforma del Pla de l'Aigua, creada fa uns mesos, està impulsada per un grup de persones residents al barri i alguns comerciants amb la intenció "d'aportar idees des de la ciutadania i col·laborar -de forma activa i decidida- en la regeneració d'una de les zones més emblemàtiques de la ciutat de Lleida", tal com afirmava el portaveu d'aquesta plataforma, Miquel Sabaté, en un escrit publicat al diari *El Segre*.

La plataforma no està integrada per cap de les tres associacions de veïns i veïnes que hi ha al casc antic, fet que ha provocat les crítiques d'aquestes associacions. A més, "discrepa de com s'està gestionant la reforma del centre històric" i afirma que les obres integrades dins el projecte anomenat Pla de Barris -un projecte conjunt entre la Generalitat i l'Ajuntament- són insuficients.

El 7 de setembre, van organitzar una assemblea oberta que va comptar amb la participació d'un centenar de veïnes del centre històric de la ciutat.

ESTAT ESPANYOL · LA MARXA COMENÇARÀ A SABADELL I TERRASSA I PASSARÀ PER BARCELONA I MOLINS

Una caminada que acabarà a Madrid cridarà contra la nova llei d'estrangeria

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Curs parlamentari nou i quarta reforma de la llei d'estrangeria en vuit anys. El 17 de setembre, l'avantprojecte de reforma presentat per el govern estatal el desembre de l'any 2008 va superar el primer escull, amb el suport de Coalició Canària i Convergència i Unió i amb les esmenes a la totalitat d'ERC, IU-ICV, PP i PNV. Diverses entitats i organitzacions que treballen pels drets humans i diversos col·lectius d'immigrants han mostrat el seu rebuig a la reforma, que no considera la persona migrada com a ciutadana sinó com a simple mà d'obra (un exemple clar és la impossibilitat de reagrupament dels familiars majors de 65 anys). Al mateix temps, es creu que el procés d'elaboració de l'avantprojecte no ha estat democràtic -ja que els col·lectius d'immigrades d'arreu de l'Estat espanyol no hi han tingut veu- i que l'elaboració de l'escript, en el context socioeconòmic actual, vincula de forma perillosa la crisi i la immigració.

Aquestes són algunes de les crítiques que va formular la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès (FAIV) el dimarts 15 de setembre en una roda de premsa que es va fer a Terrassa i que va rebre el recolzament de diverses entitats i col·lectius socials. La roda de premsa va servir per exposar la posició de la federació davant el projecte de reforma de la llei d'estrangeria i per anunciar la marxa a peu que es farà de Barcelona a Madrid. Una altra roda de premsa, aquesta el dilluns 22 de setembre a Barcelona al local de la FAVB i amb la participació d'Arcadi Oliveres, Norma Falconi i Hugo Colacho (FAIV), es va sumar a la voluntat de fer conèixer la iniciativa a tothom.

Els col·lectius d'immigrants no tenen veu en la redacció de la llei

La Marxa per la Igualtat recorrerà 700 quilòmetres i entre 60 i 100 integrants de la FAIV i d'altres organitzacions recorreran 25 quilòmetres cada dia i faran nit a 28 ciutats de l'estat. Fins ara, la marxa ha rebut les adhesions de les següents organitzacions: Drets per Tothom, EXIT, Nomadas del segle XXI, Coordinadora Obrera Sindical, CNT (Joaquín Costa), CNT Martorell, Cornella Sense Fronteres, Grupo de Apoyo a la CTA de Argentina, Maloka, Casal Argentino, PSUC Viu, FAIV, NRR (Nepal), Associació de Nicaragua de Catalunya, EDPAC, Mujeres Palante, Associació catalano-venecolana (ASOCAVEN), Federació d'Associacions Americanes a Catalunya (FA-SAMCAT). Així mateix, l'organització ha contactat amb diverses organitzacions d'arreu de l'Estat i a l'Aragó ha

Acció de denúncia al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca organitzada l'estiu de 2006

Presentació de la marxa contra la nova llei que arrencarà el 23 de setembre

rebut el suport de la Federació d'Associacions de Migrants d'Aragó.

La marxa s'iniciarà el 23 de setembre a Sabadell i Terrassa i té previst arribar a les cinc de la tarda a la rambla del Raval del Barcelona per anar en manifestació fins a la plaça Sant Jaume, on es farà un acte. La sortida de la marxa des de Barcelona serà el 24 de setembre a les onze del matí des de la plaça de Sants. Durant la caminada, està previst que es facin xerrades i debats, a més de recollir el màxim nombre de firmes possible per entregar al Congrés dels Diputats el 22 d'octubre, el dia previst per l'arribada a Madrid.

La FAIV, a més d'anunciar la roda de premsa, va criticar determinats aspectes de la reforma que entenen que reduïxen els drets dels immigrants. Les modificacions referents al reagrupament familiar, que qualifiquen de restrictives i discriminatòries, ja que l'enduriment dels requisits "priva molts ciutadans i ciutadanes del dret de viure en família". L'obligació pels descendents majors de setze anys de tenir una oferta de treball per ser reagrupats n'és una altra mostra ja que, en el context de crisi actual, aquesta condició impossibilita el procés.

DIRECTA TERRASSA

nuncien la persecució del principi de solidaritat entre persones que suposa l'augment de les multes contra les persones que han ajudat a regularitzar situacions d'immigrants amb actes que s'escapen de la legislació.

La FAIV també exigeix que el govern elimini els 180 dies de cotització com a requisit per la renovació del permís de treball i de residència i que s'estableixi una regulació de les persones sense papers que no depengui del contracte de treball. El permís de treball per les persones reagrupades i la "igualtat plena entre immigrants i persones autòctones, incloent el dret de votar o d'abstenir-se en qualsevol dels processos electorals de l'Estat Espanyol", són algunes altres de les exigències.

Des de la FAIV, entenen que el teòric objectiu de la reforma de frenar la immigració il·legal és inútil, ja que afirmen que "els i les immigrants seguirem creuant fronteres mentre continui la desigualtat mundial entre els éssers humans. Cap llei podrà evitar la llibertat de moviment de les persones; el que sí que farà, desgraciadament, és perpetuar l'exclusió i augmentar el patiment i l'exploació".

► Modificacions de la reforma

- Augment del període de retenció als CIE de 40 a 60 dies. Prorrogable deu dies més en casos excepcionals.
- Regrupament familiar. Amb més d'un any d'estada legal a l'Estat, podran reagrupar la parella i els fills menors de divuit anys.
- Regrupament d'ascendents i descendents. Els ascendents majors de 65 anys i els descendents a partir dels 16 si tenen permís de treball. Si és major de 18 anys, necessita permís de treball per accedir al reagrupament.
- Explotació laboral. A més de la multa corresponent, els empresaris hauran de pagar el cost de repatriació.
- Els matrimonis de conveniència suposaran una multa de 10.000 a 100.000 euros.
- La prohibició d'entrada a l'Estat dels immigrants indocumentats es reduïx de deu a cinc anys.
- A sol·licitud dels interns, les ONG podran accedir als CIE.

, així està el pati

TERRA ALTA · ORTA ÈOLICA PODRIA INSTAL·LAR DISSET AEROGENERADORS EN UN ZONA PROPERA A UN PARC

El govern declara d'interès públic un parc èolic amb l'oposició del 80% de la població

PLATAFORMA HORTA DE SANT JOAN

La fotografia ofereix una imatge de la serra de Pesells, localització que presideix Horta de Sant Joan. La serra podria acollir un parc èolic

Glòria Xancó i Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Generalitat va anunciar a començaments de setembre la proposta d'utilitat pública pel parc èolic dels Pesells, a Horta de Sant Joan (Terra Alta). Això permetrà que l'empresa Orta Èolica, filial de Fersa, instal·li disset aerogeneradors amb una potència global de 49,6 megawatts en una zona molt propera al Parc Natural dels Ports, que té informes que destaquen el seu alt valor paisatgístic i natural.

Un parc èolic per millorar el finançament dels ajuntaments petits

Amb aquest anunci, s'obre el període d'al·legacions. Després, la Generalitat s'haurà de pronunciar al respecte i l'haurà de considerar si declara el parc èolic d'interès i d'utilitat pública. Aquesta proposta, però, ja ha despertat el malestar de bona part dels habitants d'Horta de Sant Joan, la majoria dels quals ja van deixar ben clar, mitjançant el referèndum celebrat el març de 2008, que no estaven d'acord amb la instal·lació del parc èolic. Tot i la "tendenciositat" -segons la Plataforma en Defensa de la Terra Alta- de la pregunta formulada pel consistori (*Està d'acord amb la instal·lació del parc èolic als Pesells i els conseqüents beneficis que aportarà al municipi, tal com han fet altres pobles de la comarca*), quasi un 80% dels habitants del poble van respondre la pregunta negativament, contradint les pressions que fan que molts ajuntaments de pobles petits de la Terra Alta acceptin la construcció de parcs èolics al seu municipi per mi-

Alguns parcs èolics s'estan construint damunt de les restes de lluitadors que van participar durant la batalla de l'Ebre a la Guerra Civil

llorar el problema de finançament que pateixen. Al resultat del referèndum, s'hi afegeixen un contenciós administratiu en contra del parc (la Generalitat encara no ha contestat) i les més de 200 al·legacions contra el pla urbanístic especial del parc èolic dels Pesells presentades als serveis territorials d'Urbanisme a les Terres de l'Ebre per part de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta, el Centre Picasso d'Orta, l'Ecomuseu dels Ports, el veïnat d'Horta, els comerços i part del teixit empresarial de la població. Amb tot, la Plataforma ha trobat una sentència (que podria crear jurisprudència) de l'any 2007 on el Tribunal Superior de Justícia de Galícia va anul·lar una declaració d'utilitat pública aprovada pel parlament galleg per expropiar una serra i construir-hi un parc èolic. La sentència deia que tenia més aprofitament social la ramaderia i el negoci

de la fusta que s'hi desenvolupava fins llavors que no el negoci èolic.

Càstig als que porten la contrària
La Plataforma en Defensa de la Terra Alta afirma, a través d'un comunicat, que "el fet que aquest projecte tiri endavant va molt més enllà de la instal·lació de molins i l'obtenció d'energia". El que pretenen "és castigar d'una manera exemplar un poble que ha gosat contradir una decisió del govern i un alcalde que va denunciar possibles errors en les tasques d'extinció dels focs d'aquest estiu", durant els quals van morir cinc bombers i es van cremar més de 1.100 hectàrees. També es fa un paral·lelisme entre el referèndum d'Horta de Sant Joan i el que es va celebrar recentment a Arenys de Munt, ja que "el referèndum d'Arenys rebria tot el suport institucional i mediàtic, però l'autèntica democràcia no es pot tolerar". La Plataforma lamenta que la Comissió d'Urbanisme de les Terres de l'Ebre avaluï la compatibilitat

dels espais protegits amb el desenvolupament èolic sense presentar cap informe que ho demostrï i també que no s'hagin tingut en compte les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que diuen que cal un planejament específic per fer aquestes instal·lacions. Tampoc s'ha fet cas dels dos informes que destaquen els valors paisatgístics i mediambientals de la zona per la presència de l'aliga cuabarrada -una espècie protegida per Europa que farà que el cas també arribi al tribunal europeu- i per la proximitat dels Ports. A més, també és una zona on hi ha moltes fosses comunes de la batalla de l'Ebre i, tot i que hi hagi un conveni entre l'empresa constructora i la Generalitat per tal de respectar-les, des de la Plataforma asseguren que "s'està construint sobre els ossos". També afegeixen que "si no parem això, una energia tan necessària com l'èolica s'estigmatitzarà. Hem d'apostar pel model èolic, però no a qualsevol preu". El sector del turisme rural de la zona també està patint les conseqüències de la massificació èolica i, en alguns casos, es veu obligat a tancar masies on les molèsties provocades pels molins de vent -com el soroll i la llum nocturna- han fet baixar de forma alarmant el nombre de clientela.

Actualment, a la Terra Alta, hi ha projectats fins a catorze projectes de parcs èolics que, si es tiren endavant, representarien la quarta part de l'energia èolica generada a tot Catalunya (gairebé 500 megawatts de potència). Aquest va ser el motiu principal pel qual, fa sis anys, va sorgir la Plataforma en Defensa de la Terra Alta, un grup ecologista que treballa per frenar les agressions que amenacen aquesta comarca.

MONTGAT · REPRESSIÓ

60 persones que vivien a l'antiga caserna de la Guàrdia Civil des de 2005 són desallotjades

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Les vuit famílies que ocupaven l'antiga caserna de la Guàrdia Civil de Montgat (Maresme) des de l'any 2004 van ser desallotjades pels Mossos d'Esquadra el divendres 18 de setembre al matí. L'edifici va quedar en desús després que la Guàrdia Civil abandonés l'immoble l'any 2001. Tres anys després, la caserna va ser ocupada per prop d'una desena de famílies procedents de barris empobrits de diverses zones del barcelonès, que es van instal·lar allà amb la intenció de viure-hi. El litigi entre el Ministeri de Defensa i l'Ajuntament de Montgat va començar el novembre de 2004, quan el consistori maresmenc va voler fer-se amb la propietat de l'edifici ministerial. En aquell moment, Defensa demanava un milió d'euros, però les parts implicades en la negociació no van arribar a un acord. Fa uns mesos, el Ministeri de Defensa va demanar als jutjats que desallotjessin la situació d'ocupació que patia l'antic quarter general i, arran d'aquest moviment, les famílies instal·lades a l'edifici han estat esperant la pronunciació del jutge fins la setmana passada. Finalment, aquest els va donar un termini de temps per desallotjar l'immoble de manera voluntària. Davant d'aquesta petició, les famílies han anunciat que no marxaran dels seus habitatges si no es troba "una solució". D'aquesta manera i preveient l'immoble desallotjament, el dijous 17 de setembre, les ocupants van treure al carrer els objectes que van considerar més necessaris per poder conservar-los en cas que la policia els fes fora. Finalment, però, els Mossos d'Esquadra no es van presentar a la caserna aquell dia. L'endemà, però, les vuit famílies van ser desallotjades per la policia i ara no tenen lloc on viure. Les desallotjades asseguren que el desallotjament s'ha produït de manera irregular perquè "el procés encara no s'ha acabat".

Els últims reductes

Actualment, les casernes de Calella i Premià de Mar continuen en funcionament. La comarca, però, ha anat acumulant diversos quaters en desús durant els darrers anys arran de la pèrdua de competències de la Guàrdia Civil a Catalunya. L'antiga caserna de Mataró va ser demolida l'any 2002 i, al mateix solar, actualment, hi funciona una escola d'educació primària. En el cas del Masnou, l'immoble va ser desallotjat l'any passat. En aquest espai, hi vivien un grup de joves que van ocupar l'edifici el 2002 per destinar-lo a habitatges i per fer un centre social. Actualment, l'Ajuntament té previst construir-hi pisos de protecció oficial. Vilassar i Argentona van recuperar els edificis del Ministeri de Defensa i els van destinar a usos públics. La caserna d'Arenys de Mar és l'única que no ha estat enderrocada, tot i que ha costat 600.000 euros al consistori.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ARGENTINA • POBLES D'ARREU DEL PAÍS DENUNCIEN LA MEGAMINERIA I L'AGROEXPORTACIÓ QUE CONTAMINEN L'AIGUA, L'AIRE I LA TERRA

Saquejats i fumigats

Laura Casas
San Lorenzo

La segona trobada a escala nacional dels representants dels pobles fumigats va tenir lloc a San Lorenzo, província de Santa Fe, els dies 11, 12 i 13 de setembre. Allà, diverses associacions i representants de tot el país van unir forces per denunciar la contaminació causada pel model de producció agrícola, la megamineria i la contaminació urbana industrial. Durant la trobada -organitzada i encapçalada pels membres de la campanya *Parén de Fumigar*, promoguda pel Grup de Reflexió Rural (GRR) amb el suport de la Xarxa Nacional d'Acció Ecologista (Renace) i de la Unió d'Assemblees Ciutadanes (UAC) - es van reivindicar els drets de la ciutadania i es va reafirmar el rebuig a aquest "model de contaminació i de mort".

Argentina es dessagna pel port de San Lorenzo

La seu de la reunió no va ser escollida a l'atzar. Des de fa anys, la ciutat de San Lorenzo -a la riba del riu Paraná- pateix la contaminació causada per les nombroses indústries mineres, cerealistes i productores d'agroquímics que hi ha instal·lades al centre urbà. Aquí, tal com es va dir durant la trobada, conflueixen "les rutes de la soja i de la mineria; és el vèrtex d'un embut que anomenem model agroexportador i de nova mineria per on es dessagna cada dia la pàtria Argentina". A través dels nombrosos ports privats que ocupen les ribes del riu, vaixells mercants enormes transporten la soja transgènica, els combustibles fòssils i els minerals argentins cap a Europa, els Estats Units o la Xina.

Des de Sant Lorenzo surten vaixells carregats de soja i combustible cap Europa, els EUA i la Xina

A les bodegues i enganxats a les quilles dels vaixells, arriben microorganismes aliens a la flora i la fauna del riu que transformen l'ecosistema de la zona. Per via terrestre, diàriament arriben milers de camions que fan cues davant les indústries per carregar i descarregar substàncies que -moltes vegades- són perilloses i explosives. A més a més, circulen per l'interior de la ciutat sense contemplar les precaucions mínimes.

En paraules de Jorge Rulli, membre del Grup de Reflexió Rural (GRR), cal que el món conegui la problemàtica que viu San Lorenzo, "una zona on es va produir, ni més ni menys, la primera batalla d'Amèrica del Sud contra l'imperi

La manifestació de dissabte a San Lorenzo va tallar la ruta; al fons una de les plantes de producció d'àcid sulfúric

espanyol". José de San Martín, el general que va iniciar la lluita per la independència d'Argentina, no va escollir aquesta zona casualment, com explica el periodista Javier Rodríguez Pardo del grup Renacer: "San Lorenzo és un punt clau, estratègic; no en va, les indústries s'han instal·lat aquí, on poden transportar amb facilitat els productes cap a terres llunyanes. Tot plegat, amb la impunitat política que els permet instal·lar-se a zones urbanes i acabar amb la qualitat de vida de la zona".

"Parin de contaminar, fumigar i saquejar!"

Durant els dies 11 i 12 de setembre, diverses agrupacions i representants de tots els punts cardinals d'Argentina -de la Patagònia (sud) fins a Jujuy (nord), de Mendoza (oest) fins a Santa Fe (est)- van anar arribant a la ciutat. Aquesta trobada unificava dues problemàtiques principals. Per una banda, els pobles fumigats, poblacions que pateixen les conseqüències del glifosat -un herbicida d'alta toxicitat que s'aplica sobretot als camps de soja transgènica sense respectar una distància prudencial de les zones poblades. I per l'altra, els representants de les zones afectades per les conseqüències de la megamineria massiva, que reclamen més control sobre la mineria a cel obert i sobre l'ús de productes químics d'alta toxicitat, al mateix temps que demanen una regulació de les extraccions.

Però la trobada també va acollir altres problemàtiques. Així doncs, es va crear un conglomerat de veus que

presentaven casos diversos, però cercaven solucions conjuntes. "Ens hem reunit en aquesta ciutat de San Lorenzo els moviments i les organitzacions que lluitem contra les fumigacions; els que lluiten contra la megamineria o contra la contaminació urbana industrial; per les noves polítiques en el tractament de residus; per la preservació dels glacials; els que proposen models productius sostenibles; els que qüestionen els projectes de creixement i postulen que es respectin les economies regionals; els que lluiten per poder tornar a la seva terra... Homes i dones de la ciutat i del camp, ecologistes i agricultors, camperols i pobles originaris, exiliats ambientals i nous pobres, generats per un sistema d'usurpació i de saqueig generalitzat, per un model sistemàtic de desocupació rural, de contaminació i d'urbanització forçada".

1.000 persones contra la fumigació

L'acte central de la trobada va ser la manifestació que va ocupar els carrers de la ciutat. Gairebé 1.000 persones van desplegar les seves pancartes i van marxar davant les principals indústries químiques i de cereals. Es va tallar l'autovia per on, diàriament, circulen els milers de camions que transporten els productes químics i els cereals cap a les plantes de transformació i els ports internacionals. Enmig d'aquesta marxa, es va tallar simbòlicament la via del tren a través de la qual es porta el mineral des d'Alumbreira (mines de Catamarca) fins a

San Lorenzo. Amb aquest tall simbòlic es pretenia atraure l'atenció dels mitjans de comunicació i de les autoritats nacionals per aconseguir una reacció de l'opinió pública, que viu aliena als processos de contaminació de la terra, l'aire i l'aigua i a la destrucció del territori.

Al document final, anomenat *Declaració de San Lorenzo*, es conclouia la trobada amb les següents paraules: "Nosaltres, membres de la campanya *Parén de Fumigar* i de la Unió d'As-

semblees Ciutadanes i militants contra la contaminació i contra el saqueig, tornem als llocs d'origen dispersos per tot el territori argentí profundament preocupats per la situació que hem experimentat a San Lorenzo, una situació de contaminació aguda, d'impunitat i de violència sobre la població que ens resulta inadmissible acceptar. Exigim que es doni resposta als reclams dels veïns de San Lorenzo i ens comprometem a repli-car aquestes denúncies a tot el país".

> "Vivint sobre la bomba"

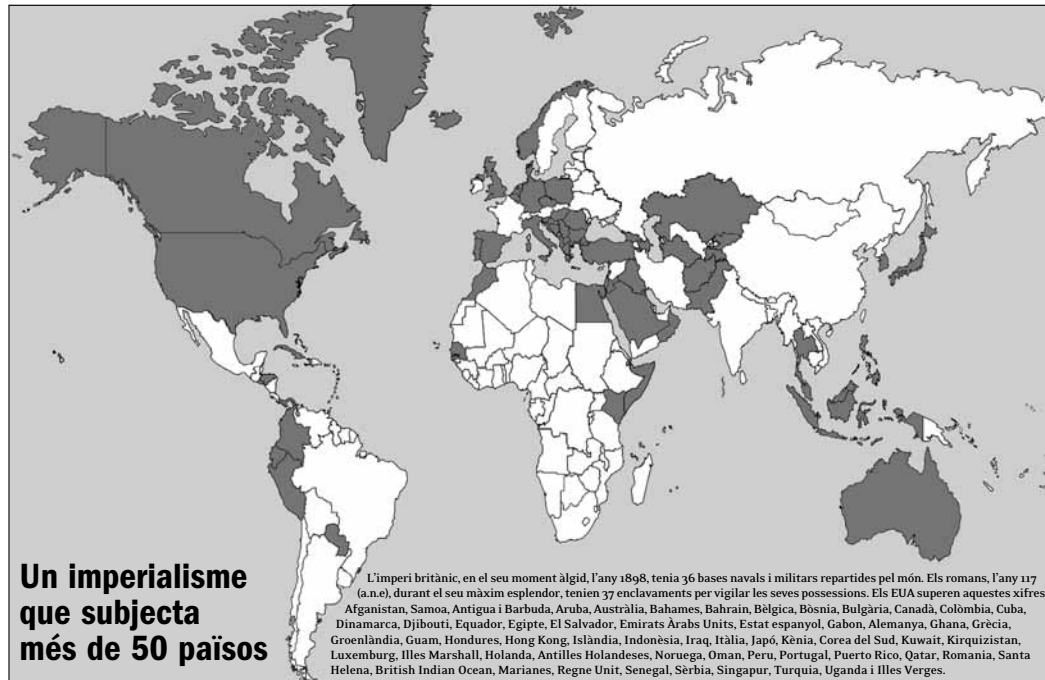
La població de San Lorenzo acumula, en un espai de tan sols vint quilòmetres quadrats, centenars d'empreses que treballen amb substàncies tòxiques i altament explosives. Hi conviuen -colze a colze- empreses de líquid de gas, tancs de petroli, sitges de cereals i oleaginoses, dipòsits d'hexà, empreses productores d'àcid sulfúric, zinc i cadmi i empreses de producció de biocombustibles. Tot això dins el nucli urbà i a pocs metres de les cases. El riu està infestat de vaixells procedents d'ultramar que carreguen, descarreguen i transporten substàncies altament perilloses i contaminants. El subsòl de la ciutat està format per una xarxa de tubs que porten el gas, el petroli i els altres hidrocarburs d'un dipòsit a l'altre.

El juny d'aquest any, es va interceptar una barcaça que navegava a la deriva pel riu Paraná, fet que suposava un cert perill, ja que el vaixell podia impactar contra un dels molls on es carrega i descarrega el combustible. L'any 2008, una espurna causada per la caiguda d'una eina metàl·lica des de pocs metres d'alçada va provocar l'encesa d'una llengua de foc en un tanc d'hexà de l'empresa Molinos. El 2002 es va produir una explosió en un dels túnels que transporten llavors de l'empresa ACA. Van morir quatre persones i l'edifici va patir danys al 80% de la seva estructura. Desenes de cases van patir danys estructurals. Aquest són alguns exemples dels perills reals amb què conviuen diàriament les persones que viuen a la zona. Des de l'Assemblea Permanent per la Vida de San Lorenzo afirmen: "Estem vivint literalment sobre una bomba".

, roda el món

MÓN · AL VOLTANT DE 800 BASES ENVOLTEN ELS PAÏSOS QUE TENEN RESERVES IMPORTANTS DE PETROLI

EUA: la geoestratègia de l'or negre

Un imperialisme que subjecta més de 50 països

Xavi Martí
Redacció Baix Llobregat

Colòmbia i els EUA van fer públic, aquest estiu, que volien signar un acord per permetre operar els militars nord-americans, com a mínim, a tres bases colombianes. La raó de l'acord cal buscar-la en la negativa de l'Equador a renovar el permís que tenien els militars dels EUA per utilitzar la base de Manta. Aquesta instal·lació s'havia convertit en el principal centre d'operacions nord-americanes a la regió i el seu permís caduca el mes de novembre. Segons el canceller colombià Jaime Bermúdez, es tracta d'un "acord de cooperació bilateral per fer més forta la lluita contra el narcotràfic, el terrorisme i altres delictes transnacionals". Però alguns analistes, com el colombià Francisco Leal Buitrago, exprofessor a les Universitats de Colúmbia o Princeton, creuen que el pacte respon "a la submissió de Colúmbia als ianquis, al culte al govern de George Bush i als republicans i a l'obsessió d'Uribe amb el Tractat de Lliure Comerç". Buitrago també considera que l'acord entre els EUA i Colúmbia "és perillós per la regió i més si tenim en compte el problema amb l'Equador i la política d'Hugo Chávez".

Les bases benzineria

Els motius autèntics de la instal·lació de més bases militars a Colúmbia coincideixen amb les tesis defensades pel coronel retirat de l'exèrcit dels EUA Daniel Smith. Aquest manifesta que "els escenaris on s'instal·len bases militars nord-americanes són les zones de producció i transport de petroli". A més, Smith indica que "les forces nord-americanes tenen com a missió prioritària el fet de garantir el

subministrament energètic de l'economia dels EUA". Però Daniel Smith també diu que les bases nord-americanes, un cop acabat el Pla de Reajustament Global en el qual estan immerses, tenen l'objectiu "d'aconseguir una resposta ràpida i precisa davant de qualsevol problema que amenaci la seva seguretat nacional i de fer possible combatre en un o dos nous conflictes armats alhora". Les funcions descrites per Smith es corresponen amb la tasca que duen a terme les bases militars dels EUA a l'Iraq i l'Afganistan, on conflueixen interessos energètics, conflictes en curs i possibles amenaces dels nord-americans personalitzades

Els informes oficials no inclouen les 106 bases instal·lades a l'Iraq

en l'Estat iranià. Aquests factors també es compleixen a Colúmbia, un país amb recursos naturals importants i vital en el terreny geoestratègic. Les bases militars servirien per donar resposta davant de possibles conflictes regionals i per combatre els existents. També vetllarien pel subministrament de petroli, ja que cal recordar que, diàriament, Venèçuela ven al voltant d'un milió de barrils de cru als EUA. Tota aquesta conjuntura fa que Colúmbia s'hagi convertit en un dels principals destinataris de l'ajuda militar de Washington al món i que l'ambaixada dels EUA a Bogotà sigui una de les més grans del món, situada entre les cinc primeres.

Les funcions de les bases militars nord-americanes repartides per tot el

món, les va resumir Bush l'any 2002 quan va anunciar les estratègies de seguretat dels EUA. L'expresident va dir: "Som una força militar sense comparació, tenim el dret d'actuar a tot el món per imposar l'economia de mercat i garantir la seguretat energètica, podem atacar qui considerem una amenaça o qualsevol que es pugui convertir en una competència militar".

Les xifres ballen, però arribarien a les 1.000 bases

L'any 2003, els militars dels EUA operaven a 823 bases, repartides en 39 estats: 21 a Amèrica, 513 a Europa, 36 a Àsia Central, 248 a Àsia-Pacífic-Oceania i cinc a l'Àfrica. En aquesta llista, no s'hi inclouen les 106 bases militars instal·lades a l'Iraq i a l'Afganistan des de 2005, les vint bases que els EUA comparteixen amb l'exèrcit turc i les que s'han fet a Israel, Qatar, Kosovo, el Kirguizistan i l'Uzbekistan. Els països que, l'any 2003, allotjaven més militars nord-americans eren Alemanya, el Japó, Corea del Sud, Itàlia i el Regne Unit. Per la seva part, l'organització Peace Pledge Union Information va indicar, l'any 2003, que els EUA tenien més de 730 bases repartides en un total de 50 països. Finalment, el Departament de Defensa dels EUA va comptabilitzar, també el 2003, un total de 702 bases a l'exterior i al voltant de 6.000 dins les fronteres nord-americanes o a les seves possessions.

Segons un informe oficial dels EUA, l'any 2005 el seu exèrcit posseïa 737 bases a l'exterior de les seves fronteres, el valor de les quals arribava als 127.000 milions de dòlars. El valor de la totalitat de les bases ascendia als 658.100 milions de dòlars. El personal militar nord-americà a tot el món, l'any 2005, era d'1.840.000 efectius, que estaven auxiliats per 473.000 fun-

cionaris civils del Departament de Defensa i 203.000 contractats a diferents estats. Finalment, cal destacar que totes les bases dels EUA comptaven amb 32.327 quarters, hangars, hospitals i altres edificis de la seva propietat, 16.527 dels quals en règim de lloguer. Segons l'excoronel Daniel Smith, no existeix una comptabilitat fidedigna sobre les bases militars. També manifesta que "la grandària veritable de l'imperi militar dels EUA arribaria a les 1.000 bases a l'exterior, però ningú -ni tan sols el mateix Pentàgon- sap de veritat el nombre exacte". Smith declara, per acabar, que "mentre els buròcrates militars continuen amb la seva cultura secretista per protegir-se, mai no sabrem la veritable grandària de les bases militars dels EUA al món".

Accorralats per l'or negre

L'economia nord-americana acapara el 26% del consum mundial de petroli, davant el reduït 5% de la població mundial. L'accés immediat i sostingut a fonts de petroli manté baixos els preus, sense posar traves a la mentalitat malbaratadora dels EUA. Cal destacar que, dels quinze països que subministren més petroli als EUA, cinc tenen bases militars: Noruega, el Canadà, l'Aràbia Saudita, l'Equador, Kuwait i l'Iraq (ocupat). Els altres estats compten amb presència militar nord-americana als països del costat o amb el dret dels soldats nord-americans de transitar-hi o accedir-hi: l'Iran (l'Afganistan i l'Iraq), Venèçuela (Colúmbia, Aruba i l'Equador), Nigèria, Angola, Guinea Equatorial i Gabon (Sao Tomé e Príncipe), Rússia (el Kazakhstan, Bulgària, Romania, l'Azerbaidjan i Geòrgia), Algèria (Itàlia). El Txad, per la seva part, fa les seves exportacions a través del Camerun.

HONDURES · COP D'ESTAT Zelaya torna al país i els colpistes ataquen el poble

Laia Gordi
Barcelona

Les forces de seguretat hondurenques es van enfrontar, el dimarts 22 de setembre, als milers de ciutadans del Front de Resistència Contra el Cop d'Estat que van desafiar el toc de queda davant l'ambaixada del Brasil, indret on es refugiava el president Manuel Zelaya després d'aconseguir entrar al país per intentar recuperar el poder.

La policia i els militars van dispersar les manifestacions amb gasos lacrimògens, camions amb mànegues d'aigua i una antena que emetia un so ensordidor enmig d'una batalla campal en què els manifestants es defensaven amb pedres i que va deixar desenes de persones ferides i diverses detingudes, segons els testimonis.

La matinada del dimarts, les forces de seguretat es van desplegar al voltant de la seu diplomàtica on Zelaya havia arribat el dilluns per sorpresa i, d'aquesta manera, escrivien el que alguns descriuen com el principi de la fi de la pitjor crisi política que ha viscut l'Amèrica Central des de fa dècades.

Després de ser dispersats de l'ambaixada, els seguidors de Zelaya van començar a congregarse a d'altres punts de Tegucigalpa, tot i que el govern colpista havia dictat el toc de queda fins el dimarts a la nit per por que es produís una onada de violència.

A Nova York, el president brasiler Luiz Inácio Lula da Silva va dir que esperava que les autoritats *de facto* respectessin la inviolabilitat de la seu diplomàtica del seu país i va assegurar que garantiria el dret de Zelaya de refugiar-se a la sua esmentada.

En canvi, Zelaya, en unes declaracions a Telesur, va dir: "Estan atacant l'ambaixada del Brasil amb sons estridents per fer embogir la gent que és aquí; estan atacant amb bombes l'ambaixada del Brasil".

Amb el suport dels sectors polítics més conservadors -el Congrés i la justícia-, els militars van enderrocar el govern de Zelaya a punta de pistola a finals de juny i el van expulsar a Costa Rica perquè, suposadament, havia violat la Constitució en intentar aplanar el camí a l'elecció presidencial.

El president colpista, Roberto Micheletti, va assegurar que la policia arrestaria el líder derrocat, si abandonava l'ambaixada brasilera, per la suposada violació de la Constitució i una sèrie d'accusacions de corrupció.

"Vaig venir pacíficament i desarmat -com vostè ha vist- i hem estat rebuts pràcticament a trets; els he convidat al diàleg i ens contesten amb metralleres; ens contesten tirant gas a l'ambaixada per dispersar el poble ferint-lo a trets", va afegir Zelaya.

Per decisió i petició de l'assemblea del Front de Resistència, el secretari general de l'Organització d'Estats Americans, José Miguel Insulsa, s'ha traslladat a Hondures per condemnar, a través d'un comunicat, la violència dels fets i cridar al diàleg.

FONT: Peace Pledge Union Information

, espai directa

+ Suma-t'hi ⁺ pàgines ⁺ continguts ⁺ actualitat ⁺ reflexió ⁺ anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

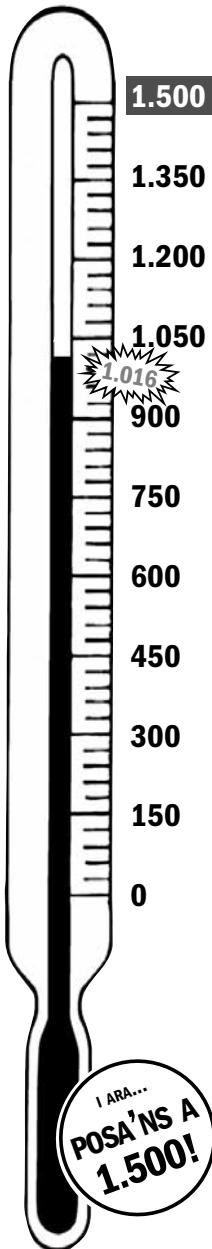
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspre, 11 ter | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria Corbera · Pg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discocom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguera, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Si vols col·laborar amb la Directa, demana-la a la biblioteca!

Durant el mes de setembre les biblioteques públiques escullen les revistes a les que es volen subscriure. Ves a la teva biblioteca i demana que s'hi subscriuguin. Fes córrer la veu i que els teus amics i amigues, familiars, conegudes, saludades...també ho demanin.

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Concert per l'autogestió de la DIRECTA

DIVENDRES 9 D'OCTUBRE A LES 21h. A L'ESPAI OBERT VIOLANT D'HONGRIA 71 1er (<M> L1 PLAÇA DE SANTS) Amb CIERVO (pop rock) i ANIMALANIMA (folk turk i electrònica)

HI HAURÀ ENTREPANS I TAPES
Bo d'ajut: 3 euros

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres _____

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, traino dot a accedir al lloc, modificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

L'AVUI prepara un ERO que podria afectar prop de 50 treballadores

La direcció del rotatiu ha fet pública la mesura, que se suma als expedients anunciats per la majoria de capçaleres de paper, com 'El Periódico', l' 'Sport' o 'La Vanguardia'

Alba Gómez

Les conseqüències de la crisi econòmica sobre la premsa de paper són evidents: darrerament, moltes publicacions han experimentat una reducció de les vendes i de la bona predisposició dels anunciants. Tant és així que diversos diaris generalistes han decidit prescindir d'una part de la plantilla i posar en marxa expedients de regulació de l'ocupació (ERO), el nom de pila dels acomiadaments selectius. Ara fa gairebé un any, el Grup Zeta va decidir acomiadar més del 22% de la plantilla -repartida entre *El Periódico de Catalunya* i l'*Sport*. El rotatiu del grup Godó, *La Vanguardia*, també es va apuntar al rànquing i va anunciar

un ERO per fer fora 90 treballadors. Mentrestant, Planeta va decidir tancar l'edició digital del diari gratuït *ADN* -inaugurada el juliol de 2007- i *El Punt* feia "reajustaments de plantilla". Ara, però, és el torn de l'*Avui*, un dels rotatius més marcats per la crisi econòmica que, el 2004, va fer fallida i va ser adjudicat a la Corporació Catalana de Comunicació SL (CCC). Aquest ens està integrat pel grup Godó i l'editorial Planeta, amb la participació de l'Institut Català de Finances -un organisme de la Generalitat-, que en posseeix el 20% de les accions. Sembla que ja és oficial: els directius de l'*Avui* aplicaran l'ERO pròximament amb l'objectiu de reduir un terç de la plantilla, integrada per prop de 150 treballadores. Enca-

ra no se sap del cert el nombre de persones afectades, ja que la CCC està pendent de rebre un crèdit per pagar les indemnitzacions. Així, tot i que la

intenció inicial de la direcció és prescindir de 50 treballadores, podria ser que el nombre de persones acomiadades fos inferior.

Els rumors al sector ja sentien fa alguns mesos

Ja fa mesos que se sentien rumors sobre l'ERO de l'*Avui*, però la situació es va començar a aclarir el juliol passat, quan el president de la CCC, Antoni Cambredó, va nomenar Carles Flo director del rotatiu per quatre mesos. Flo, que també és director general de l'empresa, va anunciar a la plantilla que, durant el seu mandat, es produirien canvis de personal, uns canvis que -finalment- s'han concretat en aquest expedient de regulació.

INTERNET

França persegueix les descàrregues per Internet dels usuaris particulars

El govern de Sarkozy aprova una llei que permet tallar la connexió a qui faci descàrregues protegides per drets d'autor. Es podrien sancionar 50.000 internautes cada any

Manuel Torres Mendoza

La llei, que perseguirà els internautes que facin descàrregues de música o de pel·lícules, fa temps que s'està elaborant, ja que va ser analitzada pel Consell constitucional francès. Aquest Consell ha determinat que ha de ser el jutjat qui ordeni el tall de subministrament d'Internet i no pas els funcionaris administratius. Aquesta modificació de la llei farà rebaixar el nombre de possibles sancionats que, segons

el govern, s'havia calculat en prop de 360.000 persones.

La llei preveu que, abans de tallar el subministrament d'Internet d'un usuari, se l'avisí com a mínim dues vegades. Així mateix, els abonats sancionats hauran de continuar pagant la quota mensual a la companyia proveïdora d'Internet. Aquesta mesura permet que les companyies no perdin ingressos i evita, al mateix temps, possibles crítiques de la patronal al govern francès. El socialisme francès, per la seva banda, preveuen tor-

nar a recórrer la llei perquè, segons ells, els drets d'autor no queden prou protegits i volen plantejar una quota de pagament més elevada que permeti descàrregues de tota mena, com han fet altres països que han posat taxes als suports digitals com els *pendrive*, DVD o discos gravables.

Es preveu sancionar prop de 50.000 internautes cada any, cosa que podria saturar el sistema judicial. Des de diversos fóruns d'internautes, es planteja la inconstitucionalitat que suposa la negació del dret a la infor-

mació. Comparen aquest fet amb el de tallar la connexió a la televisió d'aquells que gravin una pel·lícula des de la tele o un programa musical des de la ràdio.

L'organisme que perseguirà els internautes és l'Alta Autoritat per la Difusió d'Obres i la Protecció de Drets sobre Internet (HADOPI). Hi ha qui diu que aquest organisme ho tindrà difícil perquè es poden fer descàrregues per la *wifi* des d'una connexió aliena o, fins i tot, des de la feina, cosa que seria gairebé impossible de perseguir.

> Dignidad y justicia i ABC s'empassen una falsa manifestació

Es grups pro amnistia han engegat una campanya per denunciar la política de l'actual govern basc de retirar qualsevol cartell o fotografia relacionat amb un pres d'ETA. El 19 de setembre, arreu del País Basc es van penjar cartells que anunciaven suposats actes de suport a tres presos d'Arralde, un poble fictici de la popular sèrie *Goenkale* d'ETB. Les fotos dels cartells són les dels actors. La campanya ha posat en evidència els neguits prohibicionistes contra qualsevol acte *abertzale* d'organitzacions com Dignidad y Justicia o el diari ABC, que -sense contrastar cap informació- van posar el crit al cel pel fet que l'Audiència Nacional espanyola no prohibís aquestes concentracions. XAVIER BLASCO PINYOL

> El col·lectiu Emma explica el perquè de la Diada a Israel

El diari israelià *Haaretz* va publicar, el 17 de setembre, un article titulat "Torches in Barcelona", en què un suposat turista visitava la ciutat i s'estranyava de tot el que envolta la Diada. El cronista es preguntava: "Què troben a faltar els qui lluiten per la independència de Catalunya en una Espanya pròspera?, o en una Europa unificada que ha donat l'esquena al nacionalisme?". I afegia: "Per què odien tant els espanyols?". El col·lectiu Emma, que respon davant les visions esbiaixades que es donen sobre els catalans a la premsa internacional, va replicar algunes de les afirmacions de l'article qüestionant el fet que l'Estat espanyol sigui un "gran club" pròsper -ateses les previsions de recuperació econòmica de l'OCDE-, defensant l'europeisme català sense la mediació d'un estat "que no representa els interessos dels catalans" i retraient al diari que no es preguntí "per què els espanyols odien tant els catalans?". XBP

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
www.laccent.cat

La Falcata
TAVERNA POPULAR
www.lafalcata.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
www.lamariadevalls.com

A CADA POBLE, A CADA CIUTAT VOTEM PER L'AUTODETERMINACIÓ
get
Entitat Cultural i Esportiva www.entitatget.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

Terra d'Escudella
C/ Premia, 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'exemple de la mata de jonc

El Jonc celebra deu anys reeditant l'històric volum 'Parla Terra Lliure', consolidat com la referència editorial de l'independentisme d'esquerres

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

L'any 1999, un grup de joves emprenedors va decidir tirar endavant un projecte a priori utòpic: una editorial independentista i d'esquerres que donés sortida als productes que no tenien cabuda a les grans empreses del sector del llibre. Van optar per prendre el nom de la cita de Ramon Muntaner sobre la mata de jonc, deixant clar que el seu espai cultural i polític eren els Països Catalans. I van debutar amb tota una declaració de principis: *Parla Terra Lliure*, un recull de documents de la història de l'organització armada catalana.

Deu anys després, Edicions El Jonc continua al peu del canó amb la seva tasca militant, superant les

problemàtiques del dia a dia i mirant d'assolir l'anhelada professionalització del projecte. Per celebrar la seva dècada d'existència, l'editorial radicada a Lleida ha decidit reeditar *Parla Terra Lliure*, l'obra que s'ha convertit en el "buc insignia de la casa", avui completament exhaurida i de la qual ja s'han fet tres edicions.

Fer forat al mercat

Trobar el mercat potencial per una editorial independentista i d'esquerres al Paísos Catalans no ha estat fàcil. Ferran Dalmau, membre del col·lectiu editor d'El Jonc, creu que hi ha mercat, "tot i que això no vol dir que El Jonc hagi aconseguit fer molt forat". "En tot cas, l'hem obert i, a dia d'avui, és possible trobar els nostres títols a les millors llibreries dels Països Catalans, que no és poc", afegeix.

Segons Dalmau, la constatació d'aquesta realitat editorial és que "de llibre de temàtica independentista, cada dia se'n fa més i, d'això, ens n'hem de congratular perquè de ben segur que hem contribuït a aquesta normalització amb el nostre granet de sorra". L'any 1999, l'impacte de l'aparició de *Parla Terra Lliure* va ser important pel moviment independentista. Era el primer cop que es posava negre sobre blanc en relació a un dels capítols més transcendents de l'independentisme contemporani i, a més, es feia des de l'òptica de persones participants del moviment. Dalmau creu que l'èxit del llibre rau en el fet que "sobre Terra Lliure, se n'havia publicat molt poc material i el volum el publicava una editorial que es reclamava hereva del mateix projecte polític que els redactors del text".

Es busquen autors

Tirar endavant un projecte editorial com El Jonc no és fàcil. Ferran Dalmau, però, destaca que, al marge de la manca de subscripcions, que suposa un fre a la professionalització del projecte, hi ha altres factors que compliquen la tasca de l'editorial. "Sense dubte, la principal dificultat, encara que pugui no semblar-ho, és la manca de gent del nostre espai polític que s'atreveixi a fer-nos arribar un original". Dalmau lamenta el fet que "no ens arriben tants títols per publicar com ens agradaria; per això seguim animant nous autors a fer el pas i també que, un cop s'atreveixen a fer-lo, s'adrecin a Edicions el Jonc i recolzin aquest projecte al servei de l'independentisme". I també lamenta que molts dels autors que, pel caràcter de la seva obra,

podrien formar part del catàleg de l'editorial cerquin altres editorials per publicar. "Demaneu a la gent el vot de confiança que mereix una editorial amb deu anys d'experiència", conclou.

Entre els principals objectius d'El Jonc hi ha la regularitat en la sortida de publicacions. "No hem assolit els milers de subscriptors que ens agradaria tenir per consolidar el projecte i la independència de criteri a l'hora de publicar". En tot cas, el col·lectiu editor es mostra orgullós de la seva tasca militant: "Hem aconseguit mantenir durant deu anys aquest projecte i les ganes i la il·lusió del primer dia per tirar-lo endavant. I això ja és molt. La resta de mèrits, que n'hi deu haver algun més, és al públic a qui li pertoca reconèixer-los o no".

Bibliografia seleccionada

Parla Terra Lliure (1999)

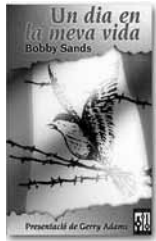
Els documents de l'organització armada catalana
Pròleg de Carles Sastre
Edició a cura de Ramon Usall

Des dels inicis de la seva activitat Armada, Terra Lliure va esdevenir el símbol de la lluita independentista. L'organització va jugar un paper molt important a l'hora de configurar l'independentisme modern. Aquest llibre pretén donar la veu a Terra Lliure i recuperar els pensaments dels homes i dones que van decidir lluitar, amb les armes a les mans, per la llibertat dels Països Catalans.

Un dia en la meua vida (2001)

Bobby Sands
Presentació de Gerry Adams

Bobby Sands és el més carismàtic dels presos irlandesos que van protagonitzar la dramàtica vaga de fam de 1981. Escrit amb paper higiènic i una mina de bolígraf que l'autor amagava dins del seu propi cos per evitar ser descobert, aquest llibre mostra la cruïlla de la vida quotidiana que patien els presos republicans i la seva lluita constant per vèncer un règim penitenciari inhumà i brutal.

Escola de rebel·lia.

Història d'un sindicalista (2007)

Salvador Seguí
Pròleg: Emili Cortavartarte

Salvador Seguí, el Noi del Sucre, S'ha estat, sense cap mena de dubte, una de les figures més rellevants del moviment obrer català del primer terç del segle XX. *Escola de rebel·lia* recull una petita novel·la escrita per Seguí i publicada originalment el 1923 i un seguit de conferències i entrevistes dutes a terme pel Noi del Sucre entre els anys 1918 i 1919.

Quan els malsons

esdevenen realitat (1999)

David Bassa

El periodista David Bassa recull testimonis i vivències sobre la tortura en boca de militants que l'han patida en la pròpia carn. Jordi Carbonell, Mireia Comas, Montserrat Tarragó o Ramon Piqué expliquen les seves experiències a les clavegueres policials de l'Estat espanyol durant els darrers quaranta anys.

Cròniques (2007)

Manuel de Pedrolo

Recull d'articles de Manuel de Pedrolo publicats al llarg dels anys 80 al *Diario de Barcelona* i al diari *Avui* i que van ser publicats anteriorment, per separat, com a *Cròniques colonials* i *Cròniques d'una ocupació*. Pedrolo denuncia les conseqüències de les renúncies i els pactes de la transició. També mostra el seu compromís inequívoc amb la lluita per l'alliberament nacional dels Països Catalans.

El socialisme del segle XXI (2009)

Heinz Dieterich Steffan
Pròleg: Raül Isaias Baduel

Veneçuela ha esdevingut un dels nous referents de l'esquerra transformadora internacional. El doctor en Ciències Socials Heinz Dieterich analitza el socialisme del segle XXI i el procés d'actualització del pensament d'esquerres a partir d'un posicionament crític amb les experiències i teories emancipadores i repassant els avenços i els errors comesos per l'esquerra històrica.

MÚSICA

Octubre de Cants i Autors a Granollers

La segona edició del cicle organitzat per l'Esquerda compta amb músics com Erm, Mazoni o El Petit de Cal Eril

Bikimel i Cesk Freixas

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Després de la bona acollida de l'any passat, el Casal Popular de Granollers l'Esquerda torna a convocar el Cicle de Cants i Autors (CCA). Amb l'objectiu de crear un espai alternatiu per la música d'autor a la ciutat del Vallès, han tornat a apostar per cantautors catalans actuals d'estils diversos, defugint del gran format i impulsant concerts més intimistes. Si la tardor de 2008 van ser músics com Pau Riba, Le Petit Ramon o Sanjosex, enguany hi estan convidats Erm, Bikimel, la Mecànica Orgànica, Mazoni, El Petit de Cal Eril, Mertixell Gené i Cesk Freixas.

Tot i la renovació completa del cartell, l'Esquerda, amb el suport de diferents col·laboradors, manté i reforça els pilars definidors del cicle. Per aquesta raó, impulsa una connexió directa amb el públic a través del

format escollit, tot mantenint els preus populars i emplaçant els concerts a la Casa de Cultura Sant Francesc, un edifici històric del centre de la ciutat. Excepcionalment, el concert del dia 10 d'octubre tindrà lloc a l'Esquerda.

Cada concert costa cinc euros -amb una cervesa inclosa- i enguany s'introdueix un abonament de dotze euros, amb una cervesa per cada concert a la Casa de Cultura i una samarreta de regal.

'Parelles' a l'escenari

Cada nit de concert delirarà el públic amb dues actuacions. Segons les organitzadores, s'ha procurat que "les parelles" tinguin una concepció musical semblant. Així doncs, el Cicle dona el tret de sortida el proper 3 d'octubre amb l'actuació d'Erm i Bikimel. El projecte de David Pérez, Erm, se situa a cavall entre el pop d'autor i l'electrònica i es combinarà amb Vicky de Clascà a Bikimel, que

Cicle de Cants i Autors

Dissabte 3, 10, 17 i 24 d'octubre
A les 22h. A la Casa de Cultura Sant Francesc i al Casal Popular l'Esquerda de Granollers

presentarà una cançó d'autor més propera al blues i el soul d'arrel nord-americana.

La següent vetllada, el 10 d'octubre, l'única que s'emplaça al Casal Popular l'Esquerda, anirà a càrrec del duet integrat per Gemma Arimany a la veu i Arnau Tintó a la guitarra, anomenat Mecànica Orgànica. Unes melodies, cançons i poemes propis que parlen dels mecanismes i els engranatges que tenim a dins.

El pop independent de Mazoni es presentarà en el seu format senzill, veu i guitarra, el 17 d'octubre, al costat del Petit de Cal Eril, sempre en la millor tradició del folk psicodèlic. El comiat del Cicle de Cants i Autors serà el 24 d'octubre, ja ben entrada la tardor. En aquesta ocasió, les protagonistes seran Mertixell Gené -aterrada de les Terres de Ponent- amb les seves melodies folk, pop i acústiques i el projecte polític i musical de Cesk Freixas.

CAMPANYES

Les Festes de Tardor del Pont-Vell tornen a la càrrega

Una autoorganització veïnal al llinard de Cerdanyola i Ripollet amb 29 anys de vida

Fa 29 anys, al barri del Pont-Vell, frontera entre Ripollet i Cerdanyola del Vallès, un grup de veïns i veïnes fartes de l'oblit d'ambdós ajuntaments va decidir espavilar-se pel seu compte, plantar cara a les programacions culturals existents i muntar una festa major de tardor. I no els va anar pas gens malament, tal com tornaran a demostrar els propers 25, 26 i 27 de setembre. De fet, ja han començat a barrinar què faran l'any vinent per celebrar els 30 anys d'existència.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

De moment, en aquesta edició, la Comissió de Festes de Tardor ha decidit seguir amb l'esquema tradicional de programació, amb les activitats més participatives com a protagonistes. Així, la festa es tornarà a obrir amb el concert de la Nit Jove del divendres 25 i tancarà la paradata el diumenge 27 al vespre amb un ball per totes les edats al carrer dels Àngels. Entremig, un reguitzell d'actes, mostres, la marxa ciclista, la cinquena fira d'artesanaria, la xocolatada, la demostració dels castellers i els despertars trabucaires. Tot plegat, sense oblidar-nos de la matinal infantil, que se celebrarà el dissabte 26 amb una roda de tallers i un ball a càrrec del Centre d'Esplai La Gresca.

La reivindicació de la cultura del foc també hi serà present a través del correfoc del dia 26 al vespre, que començarà al carrer de Tiana i farà el patac final al parc Masot, donant pas a un castell piromusical. En aquesta ocasió, les colles de diables convidades seran la barcelonina de Nou Barris i la de Cunit, al marge dels autòctons i amfitrions de l'acte, els Diablers de Ripollet.

El dinar popular i el bingo seran els actes centrals a partir del diumenge al migdia, després d'haver fet gana amb una cercavila que recorrerà els carrers del barri. Però no cal patir perquè l'esforç serà recompensat amb una gran paella i números i fixxes per tothom. Una combinació que atrau moltes persones del barri i que s'ha convertit en una tradició d'aquestes festes de tardor organitzades, de cap a peus, pel veïnat i el teixit social del Pont-Vell.

CAMPANYES

Festa d'homenatge al Bar Sarri de Reus

El local tancat el 2001 per l'expiració del contracte era un emblema de la lluita independentista

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

El conegut Bar Sarri de Reus va tancar el 2001, set anys després d'haver iniciat el projecte. No obstant això, el llogat que va deixar va ser prou important perquè, a dia d'avui, continuï essent recordat com un emblema independentista i alternatiu de la ciutat. Una mostra d'aquesta estima popular és la festa que s'ha organitzat -amb el sucós nom de *Sarrimember*- el proper dissabte 26 de setembre a la Palma de Reus.

Tot va començar ara fa quinze anys, concretament un 11 d'agost

de 1994, quan el Sarri va obrir les seves portes i es va convertir en la bandera resistent de la desfeta independentista pre i post olímpica. Així, durant uns anys, Reus va poder presumir de tenir dos espais alternatius, juntament amb la Taverna Carrasquet. Malauradament, l'any 2001, el Sarri va haver de tancar i no pas per manca de clientela, sinó per la simple expiració del contracte de lloguer. Ara, aquest mateix públic ha decidit retre un petit homenatge al projecte i recordar-lo amb una festa, que començarà a les nou del vespre a la Sala Polivalent de la Palma i que inclourà un sopar popular.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

La màgia d'un univers fet de pedres

El Teatre de l'Home Dibuijat enlluerna amb el muntatge 'Pedra a pedra', dirigit a les més menudes

"Un dia, caminant descalç per la platja, vaig comprovar que la terra està plena de pedres. He començat a classificar-les i guardar-les com un preat tresor. Si mires el que hi ha en elles, pots veure alguna cosa més que una simple pedra". Amb aquesta introducció, la ment es comença a obrir i la imaginació endevina un ocell sortit d'enmig del no-res i fet de tres pedres. Serà possible?

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Pedra a pedra s'ha convertit en una d'aquelles sorpreses encantadores que, per desgràcia, només apareixen en comptades temporades teatrals. Paradoxalment, la proposta no podria ser més senzilla. Un espectacle de titelles per canalla, de 30 minuts de durada, amb molt poc text i molt fàcil de muntar. Tian Gombau, l'afortunat manipulador, entra en un escenari ran de terra on hi ha instal·lada una petita taula amb una tela i sorra, que fa l'efecte d'una platja. A partir d'aquí, el muntatge comença a aparèixer d'una maleta màgica que no només serveix per muntar tota l'escenografia, sinó que també es converteix en l'escenari mateix de les triflagues dels personatges.

La proposta, que ara acaba de tornar de Tàrraga i se'n va pitant cap a la campanya escolar de Castelló, ha tingut un ressò important. Al marge de passar tota la temporada amunt i

avall, ja compta amb diversos premis a la maleta -com el Drac d'Or de la Fira de Titelles de Lleida- i amb el reconeixement de diversos festivals, tant de titelles com d'espectacles de petit format.

1.500 escenaris i 21 gires

Aquest èxit, però, no és gratuït, sinó que és fruit d'anys d'esforços i de conèixer àmpliament el món del teatre en tots els seus formats. *Pedra a pedra* neix de la mà de la companyia del Teatre de l'Home Dibuijat, una iniciativa sorgida el 1992 a Castelló de la Plana i que es va estrenar amb *Els polls dels actors*, una obra de Sanchis Sinisterra que va comptar amb més de 200 representacions. Alhora, al llarg d'aquests disset anys, la companyia no ha parat de produir i porta més de 1.500 escenaris trepitjats i 21 gires a l'Amèrica Llatina. Un recorregut que posa el seu segell a aquesta producció -nova i exquisida- dirigida a les persones més menudes i apta per enlluernar tot tipus de públic adult.

COMPANIA LA BALDUFÀ

EL TEATRE DE L'HOMME DIBUIJAT

Pedra a pedra

Autora/Directora: Rosa Díaz
Actor/Manipulador: Tian Gombau
Durada: 30 minuts
Gènere: Titelles

+ INFO

www.homedibuijat.com/

COMPANIA LA BALDUFÀ

Històries que també ens expliquen coses dels peixos

Rosa Díaz, autora i directora de l'espectacle, inspirada en el llibre *Piedra a Piedra* d'Isidro Ferrer, dissenya tot un univers fet de pedres on el nostre protagonista, un homenet mig de pedra mig de llauna, comença a explicar-nos les seves rutines i soledats. Malauradament, el veïnat

que li ha tocat no acaba de veure amb massa bons ulls la vida estrofolària del protagonista i, per tant, què hi ha millor que, simplement, aïllar-lo? Ara, l'escenari no és del tot negre i, per sort, hi ha diversos moments del dia en què succeeixen esdeveniments estranys i meravellosos que passen

per la mar, els vaixells que arriben i se'n van i fins i tot la vida submarina i les relacions entre peixos i pops. La història, però, té un final feliç i el protagonista aconseguirà trobar algú que el respecta, amb qui s'entén i -sobretot- algú amb qui compartir una gran festa il·luminada.

ARTS ESCÈNIQUES

Burxar les pròpies memòries amb circ i titelles

La Baldufa s'aventura amb un nou muntatge d'homenatge a la vellesa i l'amistat

La coneguda companyia de Ponent La Baldufa, en aquesta ocasió i seguint la línia dels darrers projectes, ha decidit embarcar-se en una nova aventura en forma de circ i de titelles per retre homenatge a la vellesa i a l'amistat. Així, de la mà d'en Fausto i l'Anselmo -dos personatges comediants, pallassos i amics-, el grup teatral s'endinsa en el món dels records i de les memòries.

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

La trama gira al voltant de les trobades d'aquests dos personatges i els titelles que recorren el que han viscut i han estat: nòmades, viatges i aventurers intrèpids. Un matí qualsevol, però, el rellotge dels records s'atura per l'Anselmo. Està malalt i la seva memòria fuig del seu abast. Ara bé, tot i que serà una bona trompada, aquest fet no capgirarà la vida dels

dos amics, sinó que, a partir d'aquí, en Fausto serà l'encarregat d'estirar d'aquest petit fil per fer reviure a l'Anselmo tota la seva joventut. Un *déjà vu* insòlit i un recorregut per la pròpia memòria.

Amb aquesta nova producció, La Baldufa torna a apostar fort per un teatre ben entès i compromès, que serveix tant per transmetre valors a la canalla com per revifar-los en el públic adult. I ho fa -com sempre- calculant al mínim detall tot un entorn estètic creat per l'ocasió i amb força maquinà-

ria sobre l'escenari. Un muntatge amb una inversió que segurament no hagués estat possible sense el suport econòmic de les principals institucions culturals. O, si més no, no hagués resultat tan vistós.

'Cirque déjà vu'

Cia La Baldufa
Durada: 60 minuts
Gènere: Circ, teatre i titelles per públic familiar

+ INFO

www.lalbaldufateatre.com

COMPANIA LA BALDUFÀ

CINEMA

Ficcions de la bomba i l'apocalipsi

'Cuando el viento sopla', una mirada quotidiana des del cinema d'animació a l'holocaust nuclear

Fotograma de 'Cuando el viento sopla'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Des del mateix moment del seu desenvolupament, la bomba atòmica i, en general, l'ús de l'energia nuclear han provocat malsons i inquietuds en l'imaginari col·lectiu. A la dècada dels cinquanta, l'era daurada de la ciència-ficció nord-americana, les advertències sobre la força (indomable?) de l'àtom van ser constants. Algunes sincerament benintencionades i altres senzillament seguidistes, aquestes pel·lícules incloïen apocalipsis i tot un reguitzell de mutacions humanes o animals. Al Japó, l'únic país que va rebre un atac d'aquestes característiques, la temàtica nuclear amara la saga *Godzilla* (amb Hiroshima i Nagasaki dolorosament presents a la primera entrega), però també van emergir advertències sobre l'ús de fonts d'energia perilloses a peces de ciència-ficció tan entranyables com *Asalto a la tierra*.

La dècada dels vuitanta va ser un temps de repunt d'aquestes pors, potser per l'impuls que va suposar l'administració Reagan per la cursa armamentista, després d'anys marcats per la invasió fracassada del Vietnam. Poc a poc, el desgel i, finalment, el col·lapse de la Unió Soviètica van provocar que la guerra nuclear s'anés allunyant de l'imaginari col·lectiu, però la inèrcia creativa comportar que la segona meitat de la dècada continués essent apocalíptica, ja en plena *Perestroika*. No semblaven tan properes d'altres obsessions quotidianes com la d'un

personatge de *Los comulgantes*, que se suicidava per la possibilitat que la Xina pogués posseir bombes atòmiques. Però les armes continuaven existint malgrat la millora de relacions amb la nèmesi de l'Occident capitalista. Això permetia que l'holocaust fos possible, encara que amb altres formes. *Terminator*, per exemple, era impulsat per un ordinador autoconscient de la seva existència i, d'aquesta manera, una creació de l'home emprava una altra creació de l'home per cercar la seva aniquilació. Altres variants eren la inexplicable guerra de *Miracle mile*, o l'ús de la figura d'un president embogit com el de la *La zona muerta*, que iniciaria un atac sense motiu. Finalment, van ser in comptables les fantasies de final de civilització filmades en aquella dècada: la saga *Mad Max*, *El día después*, *Testament*...

Una ficció tendra i dura

La novel·la gràfica de Raymond Briggs (que va viure tant la Segona Guerra Mundial com els dies de crisi Kennedy-Krushchev al voltant dels míssils a Cuba) va servir de punt de partida per *Quando el viento sopla*, considerada una de les millors pel·lícules d'animació per adults de la història del cinema. El film mostra la vida quotidiana d'una parella de jubilats anglesos durant les hores prèvies i els dies posteriors a una guerra. A la seva aïllada casa de camp, el matrimoni prepara un impossible refugi fet amb coixins i portes de fusta, seguint amb confiança cega les absurdes instruccions d'un fulllet oficial.

L'obra du implícites o explícites diferents línies de reflexió. Si es diu que els joves no són conscients dels horrors de la guerra perquè no els han viscut en primera persona, Jim i Hilda mostren un altre tipus d'inconsciència: després d'haver viscut els bombardejos nazis, no s'adonen del salt qualitatiu que suposa una confrontació nuclear i esperen que els serveis públics segueixin funcionant. "La normalitat tornarà quan cessin les hostilitats", diu -davant un paisatge desolat- un Jim que empra amb indiferència termes com *megamort*, o *destrucció mútua assegurada*...

Amb creixent patetisme, la comèdia negra es va fent cada cop més i més dramàtica i evidencia un discurs contra el conformisme i a favor del pensament crític. És una crida perquè els individus comprenguin l'abast d'esdeveniments sobre els quals els polítics i els militars especulaven amb fredor i amb un racionalisme veritablement irracional, tot manejant conceptes tan inqualificables com l'atac nuclear preventiu. Potser per l'excés, l'espectador es pot sentir un xic protegit, superior a les crèdules criatures de ficció que contempla, però la seva innocència acaba despertant sentiments de tendresa que suposen un dur contrapunt emotiu a un contingut descarnat.

> Filmografia

Jimmy T. Murakami, 'Cuando el viento sopla' (Cameo, 1986)

DVD

A ciegas

(Manga Films, 2008)
Director: Fernando Meirelles
Guionista: Don McKellar
Durada: 115 minuts

El director de *Ciudad de Dios* adapta l'*Assaig sobre la ceguesa* de Saramago en forma de drama apocalíptic. De manera sobtada, una epidèmia estranya s'estén pel planeta a partir d'un pacient zero, un japonès resident a una gran metròpoli. Els primers infectats han estat en contacte amb ell i això possibilita que el film tingui un desenvolupament parcialment coral, en el qual es va imposant poc a poc el personatge interpretat per Julianne Moore, l'única persona capaç de veure-hi en una societat de cecs.

Per la base literària i per les intencions de Meirelles, el resultat s'escapa dels paràmetres del cinema fantàstic -més o menys orientat a l'acció- i també de l'habitual nihilisme superficial d'aquesta mena de films, especialment mitjançant un potser redemptorista, esperançat, potser massa afectat. Com tantes altres fanta-

sies de la fi del món, inclou retrats de la depravació que s'esdevé quan les bases de la civilització s'ensoquen i alguns individus se senten capaços de mostrar la seva pitjor faceta amb impunitat. També hi trobem pinzellades sobre les mesures tiràniques que poden prendre els governs quan es consideren amenaçats. Però també hi ha històries de solidaritat, predominants entre els protagonistes, encara que aquestes no estiguin exemptes de dolor i d'errades que es perdonen. Amb una estètica vistosa i alguna escena especial (com la quasi litúrgica neteja del cadàver d'una companya a càrrec de diverses dones), *A ciegas* ha estat un film discutit, especialment per les seves intencions confuses i per la seva rara barreja de lletor i esteticisme, però ofereix una narració que pot arrossagar i algunes actuacions veritablement egregies. I.F.

DVD

Man on wire

(DeAPlaneta, 2008)
Director: James Marsh
Guionista: Philippe Petit
Durada: 90 minuts

Aquest documental britànic es beneficia del seu punt de partida atractiu i d'un enfocament que cerca l'entreteniment i la creació d'un cert suspens. El film descriu com un funambulista indòmit i somniador camina sobre un filferro entre les dues torres del World Trade Center novaiorquès, sense permisos ni proteccions, un dia de 1974. I ho

fa amb aires de *thriller*, intercalant la narració sobre el dia de la intervenció amb explicacions dels preparatius previs i dels antecedents de la vida del protagonista. Resten àrees per explorar, però el resultat emociona i el bell passeig de l'home sobre la corda fluixa, a mil·límetres del buit, despertava tanta fascinació com inquietud. I.F.

DVD

The Broken

(Versus Entertainment, 2007)
Director i guionista: Sean Ellis
Durada: 84 minuts

Curiosa barreja de materials gòtics, fantàstics i psicoanalítics. Presenta una atípica invasió dels lladres de cossos contemporània, freda i laconica, plena de miralls, altells i records fragmentats. Tot comença quan una metgessa veu un doble seu al carrer i comença a ser testimoni de successos estranys que canvien la personalitat d'aquells que l'envolten.

Temàticament, la proposta és hermètica: advertència sobre la deshumanització a l'urbs, sobre la paranoia o, senzillament, un conte neogòtic esteticista amb un director fascinat per la llum i pel rostre de l'actriu protagonista? Malgrat la seva previsible resolució, aquest atractiu *thriller interessarà als cercadors de fantasies poc convencionals. I.F.

, expressions

Cartes de bolets, focs, falç i porrons

Les Cartes Catalanes recullen elements de la cultura catalana i personatges històrics i llegendaris

ALBERT GARCIA

Les Cartes Catalanes van ser dissenyades per Josep Maria Ramírez i presenten un total de quatre colls

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Niors, ni copes, ni espases, ni bastons. Les Cartes Catalanes es juguen amb bolets, focs, falç i porrons i estan il·lustrades amb personatges històrics catalans com ara Otger Cataló, Guifré el Pilós, Jaume I, Martí i l'Humà, Roger de Flor, Berenguer de Montpeller, Ramon Muntaner i Bernat de Rocafort. Tot i que hi ha gent que argumenta que la baralla espanyola originalment era un joc de cartes catalanes i que es van espanyolitzar, si no es comprova, les Cartes Catalanes dissenyades per Josep Maria Ramírez serien les primeres i úniques, tret d'una edició de l'any 1935 elaborada per Heraclio Fournier.

Les Cartes Catalanes també han recuperat personatges històrics

La baralla de Fournier ja va substituir copes per porrons i espases per falç, però Ramírez ha optat per fer canvis més notables. Hi ha desplegat quatre colls amb elements distintius de la tradició i la cultura catalanes. Els focs -expulsats per la boca del drac de Sant Jordi- segons Ramírez, "són, ara més que mai, un encert, arran de la recent normativa europea que limita o prohibeix l'ús de focs i petards en festes i esdeveniments

multitudinaris". Representen "un element clau i definitori de les nostres tradicions més arrelades com els diables, les fogueres de Sant Joan, la Patum o les Falles. El foc és molt nostre!", afegeix. Amb el coll dels bolets, Ramírez ha volgut destacar el caràcter micòfag del poble català, com un element cultural i pràcticament únic (tret del poble rus). En aquesta baralla catalana, no hi podia faltar la falç, l'eina de treball més usada per la pagesia i que dona entitat a l'himne nacional de Catalunya, "Els Segadors". Tornant a emplaçar-nos en el món de la gastronomia, el porró també hi té un lloc, com a element central i imprescindible de la bona taula catalana.

Les Cartes Catalanes, com hem dit, també han recuperat personatges històrics catalans, com Otger Cataló, els reis Guifré el Pilós, Jaume I i Martí I; personatges com Roger de Flor, Ramon Muntaner, Bernat de Rocafort i Berenguer de Montpeller muntats a cavall i allmogàvers en lloc de sotes. Aquest repàs històric medieval, segons Ramírez, "ens permet, mentre fem una partida de botifarra, refrescar algunes dades històriques del nostre país".

Totes les il·lustracions d'aquesta baralla de 50 naips, 48 cartes i dos comodins, de quatre colls, presenten una ambientació medieval i pròpia de la tradició catalana. Hi apareix el drac de Sant Jordi i també la mort, representada com la de la processó de setmana santa de Verges. El seu dissenyador considera que es tracta d'un joc de cartes "divertit i pedagògic", que s'ha endinsat a moltes llars i que ha caigut en mans de col·leccionistes d'arreu del món.

Alguns jocs populars de cartes

La botifarra és un joc de cartes per quatre jugadores en parelles. L'objectiu de la partida és arribar als 101 punts. Abans de començar, cal establir quin jugador repartirà primer i triarà el trumfo. S'han de matar les cartes dels contraris -no les de la parella- i, sempre que en tinguem, hem de tirar cartes del pal de sortida. Les normes per jugar el joc de la botifarra són diferents al llarg del territori. La botifarra és l'evolució d'un altre joc català de cartes anomenat *manilla*, al qual va substituir en popularitat.

El set i mig és un joc de cartes molt senzill i es pot jugar amb les Cartes Catalanes, retirant els 8 i 9. Es tracta d'aconseguir aprofitar-se al 7 i mig, sense sobrepassar-lo. S'anomena *banca* la persona encarregada de repartir les cartes i haurà de competir amb els altres jugadors al final. Seguint l'ordre de les agulles del rellotge, la banca va donant una carta a cada jugadora, que només podrà amagar-ne una i mostrar la resta, de cara amunt. Sempre que vulgui, es podrà plantar i passar el torn. Si supera el 7 i mig a mesura que va demanant cartes, queda eliminada. Si una de les jugadores fa el 7 i mig, passa a ser la banca i s'emporta el doble del que ha apostat, sempre que la banca no aconsegueixi fer el mateix.

+ info

www.cartescatalanes.cat

EL REBOST

A les nostres vagines...

Els lactobacilus del iogurt ajuden a mantenir l'equilibri de la flora vaginal

Alba Barbé
rebost@setmanaridirecta.info

El nerviosisme constant al qual estem sotmesos arran dels ritmes frenètics que inunden les ciutats, la fatiga, els canvis sobtats a les nostres vides, el dèficit de vitamina B, les dutxes vaginales o l'ús de sabons alcalins, la ingesta de grans quantitats de sucre, l'ús de robes ajustades o sintètiques, l'embaràs o la presa d'antibiòtics faciliten l'aparició d'infeccions vaginales. La *Candida albicans* és un organisme ben

comú que es troba en petites quantitats a les nostres vagines. Sempre és present a la nostra pell, al nostre sistema digestiu i a la vagina, però està controlada per altres microorganismes no patògens. Quan l'acidesa de la vagina s'altera permet que el fong es reproduïxi i això causa la infecció. Llavors, poden aparèixer picors a la vulva i a la vagina, enrogiment i/o inflamació de la pell de la vulva i abundants secrecions d'un flux blanc i espès. També pot comportar una micció i relacions sexuals doloroses.

Els tractaments naturals per la candidasi

Introduir una dent d'all pelada a la vagina, vigilant de no rompre-la al pelar-la. S'ha d'utilitzar una gasa, submergida en oli d'oliva o ametlla, per evitar la irritació de la membrana mucosa. Cal canviar la dent dos o tres cops al dia durant els primers dos dies i una vegada a la nit i l'altra al matí durant els cinc o sis dies següents.

Introduir iogurt natural a la vagina. Cal vigilar que no sigui iogurt pasteuritzat i que contingui lactobacils vius. Es pot introduir amb una cullereta de te (utilitzant un espècul si és necessari) o bé amb una xeringa sense agulla. Es pot utilitzar el iogurt dos cops al dia durant cinc o deu dies. Si la situació és de crisi, es pot aplicar el tractament tres o quatre cops per dia.

Introduir una dent d'all al matí. Al migdia es treu i es fa un bany de seient (submergir la cintura pèlvica durant entre cinc i deu minuts en un gibrell amb aigua a temperatura ambient). A la nit, posem iogurt a l'interior de la vagina per revitalitzar la flora vaginal. Cal repetir el procés durant deu dies.

Impregnar un tampó amb oli de sèsam i introduir-lo a la vagina durant dues hores com a màxim, durant dos o tres dies. Als moments més àlgids de la candidiasi es pot repetir l'aplicació tres cops al dia durant les dues hores.

I paral·lelament, cal fer...

Fer un bany vaginal (bany de seient) amb diferents plantes medicinals. Es pot utilitzar farigola, cua de cavall, hipèric, plantatge (cincvenes, *llantén*) i clau. És millor utilitzar només dues o tres herbes barrejades per bany. Es pot fer una infusió de les plantes a parts iguals (d'hipèric i clau en posarem menys quantitat). A la infusió final, s'hi poden afegir uns cinc gotes de tintura de pròpolis.

Aplicar crema de calèndula localment (cal assegurar-se que és crema natural). Introduir la crema preferiblement a la nit, un cop cada tres dies. Amb tres aplicacions és suficient. Deixar macerar durant unes vuit hores un parell de perles d'*umeboshi*-varietat de pruna fermentada d'origen japonès. Passades les hores, es pot prendre la maceració i menjar la perla. Aquesta ingestió ajudarà a reequilibrar la flora bacteriana.

Ingerir aliments rics en vitamina B -com els vegetals de fulla verda fosca- i grans integrals. És important refusar tota aquella alimentació que produeixi acidesa (fruites cítriques, tomàquet, etc.), així com el sucre, la farina blanca i els làctics. Remei homeopàtic. *Candida albicans* (30ch). Ingerir dos grànuls al dia durant quinze dies. Seria convenient consultar primer amb una homeòpata.

Recomanem

BARCELONA

Dissabte 26 de setembre

PER LA MERCÈ TORNA LA FESTA I CONTINUA LA CRISI

Durant tot el dia, a partir de les 11h.

Plaça de Sants i Cotxeres

La Comissió de Crisi de l'Assemblea de Barri de Sants convoca una trobada de veïns/es com una jornada on podrem veure-n's, donar a conèixer les nostres reivindicacions i coordinar i reiniciar les nostres lluites.

Han confirmat la seva presència la Plataforma pel Soterrament de les Vies, Afectats per l'assetjament immobiliari del carrer Vallespir, No a la Torre Malaia, Can Batlló, Pla de l'Estació, Centre Social de Sants, Associació de Veïns/es de la Bordeta etc. També participaran les afectades per l'Hotel Vela, Forat de la Vergonya, Clot, Bon Pastor, Pla dels Ascensors, Mini Estadi, etc. Esperem també la participació de la FAVB (Federació d'Associacions de Veïns/es de

EL PRAT DE LLOBREGAT

Del 25 al 27 de setembre

14es FESTES ALTERNATIVES

Al costat de l'estació de RENFE d'El Prat.

Divendres 25 de setembre: 19h. Cercatascos Antifeixista (sortida des de la Plaça de la Vila) 22h. Pregó de Festes i txupinazo 22:30h. Concert: The Rumbaos (rumba - Cornellà) N-Sensi Sound System (ragga - Esplugues) Les Absents (festa, versions - Solsonès) PD Potablava.

Dissabte 26 de setembre: 13h. Vermut amb all i oli 14:30h. Dinar popular a la brasa (amb opció vegetal) 17h. Activitats infantils i 8è Torneig de Punxa 21:30h. Brindis pro-presos 22h. Monstres del Prat (concert): Chainsaw (metal) Walk away (progressiu) Hypnoside (trash) Zermeno + Autoretrete (rock) PD Numetalqueen.

Diumenge 27: 13h. Vermut amb porró 14:30h. Fideuà popular 17:30h. Tarda d'espectacles: Pirart (malabars amb foc) Monòlegs (Noelia Krisiskolor i La Prima). Actuació sorpresa. 20h. Passi del film *El Laberinto del Fauno* 22h. Kalikaraoke Exposicions permanents: La Setmana Tràgica i any de lluita de la Plataforma Antifeixista.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 24 de setembre

Kafeta de la revista Barrio
18h. CSO La Gordíssima. c/Pons i Gallarza, 10 (L1 Sant Andreu)
Tapes a càrrec de la Plataforma Veïnal de la Trinitat Vella

Jam Literària

20h. CSO Barrilònia.
Rambla del Raval, 8 baixos
barrilonia.blogspot.com

Divendres 25 de setembre
Divendres Zapatista amb el documental sobre el MST al Brasil, amb debat, sopar i música.
20:30h. C.S.O Barrilònia
Rambla del Raval, 8 baixos
barrikadazzapatista@yahoo.es

Dissabte 26 de setembre
Festa en suport al CSO La Fábrica de los Sueños
22h. Casal Popular la Torxa, c/Porto 12 (L5 Horta)

Diumenge 27 Setembre
Paellada popular
14h. CSO Barrilònia
Rambla del Raval 8, baixos
Per autogestionar la organització

d'un 12 d'octubre rebel.
Preu: 3 euros

Del 7 d'octubre al 25 de novembre
Curs d'introducció a la realització audiovisual
Organitza: Servei Civil Internacional de Catalunya
Inscripcions i més informació a formacio@sci-cat.org

ELX

Dijous 24 de setembre
Presentació de l'Informe sobre la Tortura a l'Estat Espanyol
20h. Casal Jaume I
Organitza: Fòrum Social d'Elx

FIGUERES

Dimarts 29 de setembre
Concert 'Salveu l'Empordà'
21:30h. Teatre Jardí de Figueres
Preu: 12 euros. Actuació de Cris Juanico, Quimi Portet, Blues de Pícolat i Pau Alabajos.
Organitza: Salvem l'Empordà

LLEIDA

Divendres, 25 de setembre
Celebració dels 5 anys de Casal

Independentista Ocell Negre
Esplai de Marimunt (espai polivalent i a cobert), a l'Horta de Lleida.

21h. Actuació de Ball de bastons amb: Picadits, de Vilassar de Mar (Maresme) Bastoners de Canyet, de Badalona (Barcelonès) Bastoners del Plà de l'Aigua, de Lleida (Segrià) 22h. Acte d'aniversari: 5 Anys d'Agitació Cultural + Sopar popular (10 euros) 00:30h. Inici del ball de festa, amb Escalivada (música d'arrel cuita a les brases) El Belda i el Conjunt Badabadoc (revisions jamaicanes dels èxits aborígens catalans) Dijous Paella (carrinclonejant a ritme de rumbes catalanes) Uri Roots (mesclant els sons que ens fan arrelar).
Més informació a: www.ocellnegre.blogspot.com

LLÍRIA (Camp del Túria)

Divendres 25 de setembre
1eres Jornades Alternatives del Camp del Túria
19h. Casal Jaume I
Entrega del 1er Certàmen literari i concert per la llengua
Organitza: Assemblea de Joves del Camp del Túria

Dissabte 26 de setembre
2eres Jornades Alternatives del Camp del Túria

18:30h. Casal Jaume I
Taller de Cultura Popular, a càrrec del col·lectiu Ca Bassot de Burjassot i sopar popular per l'autogestió.

MOLINS DE REI

Dissabte 26 de setembre
10è aniversari del comerç just a la vila
12h. Plaça de la Llibertat

TARRAGONA

Dimercres 30 Setembre
Cicle Pasamontaña
19h. Pajaritu Lounge.
c/ Sant Llorenç, 21.
Documentals d'Amèrica Central. Cada dimecres. Aquesta setmana: *La militarización en Guerrero* (35 min) y *ASPAN - seguridad y prosperidad para los ricos* (51min)
www.pasamontana.wordpress.com

VALLS

Dissabte 26 de setembre
Correllengua a l'Alt Camp
19:30h. Plaça de l'Oli
Presentació del documental *Kkar Bad-Aixeca't' (catalano-amazigh)*

Sortim de casa

MOLINS DE REI

Dijous 24 de setembre
MARXA PER LA DIGNITAT I CONTRA LA LLEI D'ESTRANGERIA
20h. Passeig del Terraplè, 33
I divendres 25 de setembre a les 18:30h. a Can Oliveres, a 5 minuts de l'Estació de RENFE (Martorell)

BARCELONA

Dilluns 28 de setembre.
CONCENTRACIÓ PER UN AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT

19h. Plaça Sant Jaume
Dia Internacional per la despenalització de l'avortament.

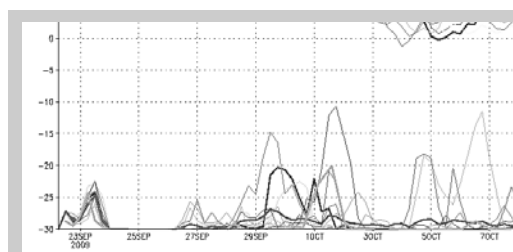
ELX

Dimercres 30 de setembre
CONCENTRACIÓ EN SOLIDARITAT AMB UN ANTIMONÀRQUIC
10:30h. Davant del jutjat número 2
Convoca: Maulets, Endavant i Alerta Solidària

BARCELONA

27 de setembre
T'APUNTES A UN BOMBARDEIG? SETGE AQUÀTIC A L'HOTEL VELA

12h. Hotel Vela
Porta catapultes, àncres de goma, helicòpters o naus aquàtiques. Vine amb les teves andromines a assetjar l'hotel que ens ha robat l'horitzó...
<http://hotelvela.com/blog/tapuntes-a-un-bombardeig>

La línia de les temperatures es mantindrà estable, amb una baixada d'aquí a deu dies

Estem en ratxa. Des de fa una setmana les pluges afecten més o menys tot el territori de la mediterrània occidental, amb especial força a la costa i el prelitoral català i baleàr. Els pluviòmetres ja han recollit quantitats que oscil·len entre els 50 i els 120 litres per metre quadrat. Els núvols seran abundants durant els propers dies, amb més probabilitat de ruixats i pluges febles durant el cap de setmana. Els termòmetres es mantindran estables fins dimarts vinent, després podrien baixar força.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Vicenç Fisas DIRECTOR DE L'ESCOLA DE CULTURA DE PAU DE LA UAB

“Hi ha molt mala qualitat democràtica en els processos de pau”

Vicenç Fisas és doctor en estudis sobre la pau i especialista en desarmament. Titular de la càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans des de fa una dècada, dirigeix l'Escola de cultura de Pau de la UAB, un observatori des d'on analitzen i estudien els diferents conflictes i tensions que hi ha arreu del món amb l'objectiu d'extreure lliçons per aconseguir la pau i, el que potser és més important, prevenir la guerra.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Segons l'informe Alerta 2009 de l'Escola de Pau, l'any passat, un 40% de les negociacions de pau no van reeixir i el nombre de conflictes es va mantenir. Ens trobem en un moment de retrocés pel que fa a l'assoliment de la pau?

No exactament. Hem de mirar una sèrie més àmplia ja que, en un any, poden haver-hi factors molt conjunturals. Per exemple, aquest 2009, es pot avançar molt en relació al conflicte del Kurdistan o els tres que existeixen a les Filipines. En d'altres, perquè s'han reobert les negociacions. Això pot fer que l'any acabí, aparentment, molt millor que el 2008, però també tenim experiències d'acords de pau signats els anys anteriors -com el del sud del Sudan- que estan en una situació absolutament crítica. Si mirem una seqüència històrica de deu anys, per exemple, sí que es nota una tendència positiva. Els conflictes cada vegada entren en negociacions amb més facilitat i duren menys temps. Finalment, tenim un percentatge petit -d'un 8%-de conflictes que acaben per derrota militar.

A quins factors atribueixes aquesta tendència històrica?

Hi ha una cultura de la negociació més arrelada i també més centres que s'hi dediquen. L'activitat des de les Nacions Unides al respecte és una mica més activa que en el passat. La fi de la guerra freda també hi ha ajudat. Després, tot i que sembla paradoxal, l'existència de llistes terroristes fa que alguns grups que hi figuren tinguin moltes dificultats per adquirir armaments, autofinançar-se, etc. I això pot ajudar, en alguns moments, a fer que entrin en un procés de negociació. Tot i que, al mateix temps, l'existència d'aquestes llistes obstaculitza les negociacions perquè dificulta la possibilitat de viatjar dels *partners* negociadors. Sort en tenim de Noruega i Suïssa que, com a països d'Europa però no de la UE, són un dels pocs llocs on es pot anar a negociar.

DAVID DATZIRA

Ara mateix hi ha 30 conflictes armats al món, la majoria a l'Àfrica i Àsia. A què es deu això?

Ha estat així des de fa molts anys. A l'Amèrica Llatina només hi ha el de Colòmbia. Potser aquest any haurem d'incloure el del Perú, encara que és un conflicte menor, amb Sendero Luminoso que torna a reviure. L'Amèrica Llatina ha trobat la manera de resoldre les diferències a través d'altres mecanismes més diplomàtics i és un continent on no hi ha les explosions de violència que es viuen a l'Àsia o a l'Àfrica. No obstant això -i això s'ha de contemplar sempre-, els nivells d'homocidis que hi ha a molts països de l'Amèrica Llatina tenen una magnitud equiparable a un conflicte armat, tot i que amb els paràmetres de definició acadèmics no es poden considerar com a tals.

Actualment, dos de cada tres conflictes arreu del món són per aspiracions identitàries o per autogovern. Continuen essent conflictes ideològics?

Si ho comparem amb fa vint o 30 anys, han disminuït molt els conflictes amb un component ideològic fort, és a dir, amb grups armats que busquen la conquesta del poder a través d'uns principis o ideals. Avui dia, els grups armats que s'oposen al govern el que busquen, més aviat, és mantenir unes parcel·les de poder. Ja no el volen a tot el país, sinó en regions determinades. Sovint hi ha reivindicacions identitàries, és a dir, són grups minoritaris en el conjunt d'un país, però majoritaris en una regió, on tenen aspiracions d'autogovern. Aquestes aspiracions no necessàriament han de comportar un conflicte armat, però els conflictes etnopolítics -és a dir, on hi ha un com-

ponent ètnic i també una aspiració política- tenen més possibilitats de derivar en violència si des del poder central no s'atenen aquestes aspiracions. Una altra constant en aquests contextos és que solen ser zones riques en matèries primeres però, en canvi, la seva població és la més empobrida de tot el país. Això és un greuge que estimula la violència.

Encarar un procés de pau no deu ser fàcil en aquestes circumstàncies.

La regulació, la gestió i la resolució del conflicte és difícil perquè normalment hi intervenen molts actors. Aquests actors solen dividir-se a l'hora d'entrar en una negociació. Gent que té per de-

“És molt preocupant el rearmament a l'Amèrica Llatina”

perdre les parcel·les de poder que ha anat adquirint durant l'etapa conflictiva. El Darfur en seria un exemple paradigmàtic: el conflicte va començar l'any 2005 amb dos grups armats que, després, s'han anat dividint fins arribar a ser divuit. Això fa impossible que hi hagi negociació amb possibilitats. **Això, en part, legitima els que han usat les armes com a mètode de lluita.** Un dels grans problemes i dilemes que tenen plantejats els processos de negociació és que, finalment, els actors armats s'acaben asseient a la taula; aquells que tenen les mans plenes de sang, que han rapinyat a la població, etc. Aquests es reparteixen el poder polític i deixen de banda tots els sectors cívics que han lluitat per mitjans de-

mocràtics per aconseguir un país diferent, igualitari... i que acostumen a ser exclosos en el moment final de la negociació. Això té com a resultat acords de pau que porten a democràcies absolutament falses o febles. I això és un caldo de cultiu perquè, al cap de poc temps, tornin a sorgir noves violències i lluites pel poder. Ho estem veient contínuament. Hi ha molt mala qualitat democràtica en els processos de pau.

En quin punt ens trobem respecte al tema del desarmament mundial?

Estem fatal en aquest punt. Ara mateix, és molt preocupant el rearmament que es produeix a l'Amèrica Llatina, que ha començat a Veneçuela, Colòmbia, el Brasil... En un continent que, per fortuna, tenia un nivell de despesa militar força reduït, ara hi ha una fallera de compra d'armes bestial, al mateix temps que hi ha moltes necessitats socials. Per altra banda, hi ha tota la despesa militar que han de fer els EUA i altres països que estan en coalicions a l'Iraq i l'Afganistan. La indústria armamentista torna a tenir molta força i ens estem instal·lant en paràmetres que ja havíem superat feia anys. Per altra banda, hi ha molta hipocresia pel que fa al tractament de les armes nuclears. Els EUA i Rússia haurien de prendre la decisió d'arribar al que fa moltes dècades es va dir la *disuasió mínima*. Seria un molt bon exemple perquè, si no, ens trobem amb paradoxes com el fet que països que estan exigint el desmantellament del programa nuclear a l'Iran no diguin res pel que fa a Israel o que, a l'hora de votar tractats de desnuclearització per l'Orient Mitjà a l'assemblea general de l'ONU, votin en contra, com fan Israel i els EUA de manera sistemàtica.

. LA COLUMNNA

Amistats perilloses

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Avegades, alguns col·lectius més o menys polititzats que orbiten a l'esquerra més compromesa (hi ha moltes etíquetes, però aquesta és prou genèrica per agrupar-ne un bon grapat) i que tenen una capacitat d'influència política i social escassa o inexistent acostumen a ser força primmaris amb les seves amistats.

Si són fermes marxistes-leninistes (amb un toc de maoisme polpotià, per posar un exemple exagerat), sempre seran reticents a col·laborar amb una assemblea que considerin troskista. Les disputes entre cap quadrats i reformistes formen part d'essències sovint insalvables i difícils d'entendre.

Malgrat tot, però, la puresa acostuma a ser un símptoma de marginalitat social. Només els que no han de passar mai comptes a ningú ni veuen perill cap projecte real perquè no en gestionen cap més enllà d'ells mateixos es poden permetre ser autèntics i discutir sobre el paper allò que se'ls escapa a la pràctica.

Amb els de fora, sempre hi ha aquell punt d'atracció exòtica que obvia les contradiccions reals

Qui va acusar, en el seu moment, Oleguer Presas de traïdor perquè havia anat a una convocatòria informativa de la selecció espanyola? Una colla d'indocumentats que mai no tindran l'oportunitat d'estar al seu lloc i per això poden donar lliçons gratuïtes de fidelitat.

Quan veig aquest tipus d'actituds i maneres barroeres de reivindicar les essències (siguin les que siguin) lamento la inflexibilitat intolerant que els guia per jutjar els de la vora. Perquè mentre uns perden el temps amb diatribes polítiques desdient el gra escàs de la palla mig cremada, disposats a passar llista i assegurar-se que tots els militants estan a favor de les bases incorruptes del partit, el poder fa i desfa sense tantes manies. I si no, pregunteu-li al Chávez, que va de col·lega amb Ahmadinejad i no sembla sorprendre ni ofendre gaires revolucionaris. És curiós, amb els de fora, sempre hi ha aquell punt d'atracció exòtica que obvia les contradiccions reals i en relativitza les conseqüències. Llàstima que no sempre ens ho apliquem a casa per fer pinya de veres. I això no vol dir anar de bracet amb imams exaltats, sinó una altra cosa.